

Ngày Ta Thuộc Về Nhau

Contents

Ngày Ta Thuộc Về Nhau	1
1. Chương 1: Khởi Đầu	1
2. Chương 2: Cá Cược Tình Yêu	5
3. Chương 3: Khi Đại Ca Ra Tay	7
4. Chương 4: Thật Là Rắc Rối!	10
5. Chương 5: Cuộc Dã Ngoại Khó Tin	12
6. Chương 6: Gương Vỡ Lại Lành	15
7. Chương 7: Đại Gia Mà Cũng Đi Bụi Sao?	17
8. Chương 8: Hình Như Đó Là Yêu	20
9. Chương 9: Bị Phát Hiện Rồi	23
10. Chương 10: Tôi Bị Lừa Khi Mới Yêu	26
11. Chương 11: Hiểu Lầm Anh, Em Thật Có Lỗi	28
12. Chương 12: Kiss...	30
13. Chương 13: Điện Thoại Mang Ẩn Bí	33
14. Chương 14: Sự Thật	37
15. Chương 15: Yêu Thương - Ta Là Một	39
16. Chương 16: Chia Tay, Em Yêu Anh - Mọi Thứ Nay Đã Kết Thúc	42

Ngày Ta Thuộc Về Nhau

Giới thiệu

Thể loại: Ngôn tình, học đườngChuyện kể về một cô gái tên Trần Như Liên rơi vào trong vòng xoáy của một loại trò chơi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngay-ta-thuoc-ve-nhau>

1. Chương 1: Khởi Đầu

Học viện tài chính...

Đây là ngày đầu tiên tôi đặt chân tới ngôi trường đại học mới này, đây cũng chính là nơi mà ba tôi làm hiệu trưởng. Tôi lang thang ngắm nghía với mấy suy nghĩ viễn vông. Bỗng nhiên thấy một đám đông đang túm tụm lại gần đó, tôi tò mò chạy tới.

Trước mặt tôi bây giờ là một mớ hỗn độn, hai chàng thanh niên mặt đối mặt xông vào đánh nhau. Mọi người ở quanh đó không hề có phản ứng gì cả, chỉ đứng xem và xôn xao bàn tán như một bộ phim hành động đang hồi gay cấn.

Tôi thì không như vậy, tôi xông vào can ngăn:

- Mấy người nghĩ trường học là cái gì mà ra đây đánh nhau hả?

Chắc các vị đại ca ở đây đang rất khó chịu với sự xuất hiện của tôi. Một người rút điều thuốc từ trong túi áo, châm lửa rồi hút, khói toả ra khắp nơi, trông có vẻ ngẫu lắm. Người kia cũng đâu chịu thua kém, cầm chai nước đã uống hết trên tay, dùng lực mà bóp nát. Rồi cứ thế nhìn tôi mà buông hai câu cụt lủn:

- Làm đi!

Hai chàng thanh niên ban nãy gật đầu một cái rồi cùng nhẹ nhàng đi về phía tôi:

- Này cô em, liều quá đấy, chắc không biết bọn anh là ai phải không? – Một người nói.

- Định Kỳ, xử nó đi!

- Vũ Lâm!

Mấy tiếng hét ra lệnh này khiến tôi giật mình nhưng không thể khiến tôi quên đi những động tác karate mà sáu năm qua tôi đã học. Lại còn gặp đúng đối thủ không có chuyên môn thì chỉ vài cú đơn giản là ngã hết. Vài tên nữa cũng lao vào mà đánh nhưng cũng như vậy cả thôi, hoàn toàn thất bại. Khi đó tôi mới nhìn qua hai vị đại ca đang sợ hãi, run run, không còn ngẫu như lúc trước nữa rồi và tôi cũng chỉ buông đúng một câu cụt lủn:

- Thích không?

Cả hai người cùng im lặng, đám đông không reo hò nữa, ai cũng sợ tôi hết mà.

- Nếu thích tôi sẽ cho thử một lần, không sao đâu!

Là đại ca thì cũng chỉ biết đứng đó ra lệnh thôi chứ có biết làm gì đâu, sợ tái xanh mặt luôn rồi kìa. Tôi nhắc lại:

- Thấy sao? Không dám à? Thì đương nhiên rồi, các người thử nghĩ xem sáu năm karate của tôi có đấu lại mấy người không? Đã yếu thì đừng ra gió. Bây giờ lỗ rồi thì cổ mà chịu đòn chứ còn gì nữa.

Tôi đang định tung mấy cước thì bỗng nghe thấy giọng nói rất quen:

- Như Liên, dừng tay!

Tôi nhanh chóng nhận ra đó là ba mình. Mấy tiếng xì xào lại bắt đầu nổi lên: “Thì ra là con gái thầy hiệu trưởng.”

Tất cả giải tán, chẳng ai dám động tới tôi hay xì xào gì nữa, một phần vì sợ hiệu trưởng và cũng một phần vì sợ mấy phần võ công mà tôi đem làm quà ra mắt. Ngày hôm sau, ba không để tôi tự vào lớp mà phải đích thân giới thiệu và dặn dò kĩ lưỡng, đặc biệt là về cái tính “con trai” của tôi.

Tôi vào chỗ ngồi và chẳng để ý tới ai, bỗng một cô bạn gần đó bắt chuyện với tôi ngay lập tức: “Chào cậu!”. Tôi cũng không hề quan tâm lắm mà lại thấy hơi ngượng ngùng nên cũng chỉ gật đầu cho qua. Lại một câu nữa khiến tôi giật mình: “Như Liên đúng không? Nhận ra mình không?”. Tôi vẫn ngơ ngơ chẳng để ý gì. Tìm lại trong kí ức của mình, bây giờ tôi mới nhận ra đó là Lệ Hà, bạn học cấp hai của tôi.

- Lệ Hà phải không? - Tôi ngờ ngợ hỏi.

- Đúng rồi đấy!

Tôi và Lệ Hà nhanh chóng trở nên thân thiết.

Ngay đầu năm, chúng tôi đã phải tham gia kì thi chọn lọc. Tôi đã tự nhủ rằng mình sẽ phải làm bài thật tốt. Sau một buổi sáng ngồi trong phòng thi thật là mệt mỏi nhưng cũng may tôi đã hoàn thành bài thi của mình tốt nhất có thể. Gặp Lệ Hà cô ấy chỉ nói với tôi đúng một câu:

- Dễ như ăn cháo, đúng là buồn thật đấy, mình lại đứng nhất nữa rồi.

Tôi không biết phải gọi thái độ của Lệ Hà là tự tin hay tự kiêu nữa. Đã không thấy thoải mái mà lại còn gặp phải cái tên đại ca thuốc lá ngày hôm trước.

- Tôi tưởng sau lần đó, anh đã bị đuổi khỏi trường rồi chứ. - Tôi tỏ vẻ châm biếm.

- Học ở đây không dựa vào năng lực mà dựa vào tiền nhiều hay ít thôi.

Nói xong câu này thì anh ta cứ thế mà bỏ đi. Tôi đương nhiên là không chịu được rồi, gạt chân một phát, ngã cắm mặt xuống đất. Hahaha!

Tôi bỏ đi với một câu cuối cùng: “Cẩn thận gãy mũi đấy!”

Mấy ngày sau, chúng tôi nhận được kết quả thi. Tôi không thích đám đông và chen giữa đám đông thì càng không muốn. Bỗng nhiên Khánh Tôn từ đâu chạy tới.

- Thủ khoa... rồi, cậu... thủ khoa... rồi. - Khánh Tôn vừa nói vừa thở dốc.

Lần này không muốn thì tôi cũng phải chen cho bằng được, kia rồi, tên của tôi. Vui quá! Nhưng có lẽ tôi không có duyên thì phải, lòng còn chưa vui đến tột đỉnh thì đã bị người nào đó cắt ngang:

- Con gái hiệu trưởng, không thủ khoa mới lạ đó.

Lại là cái chàng ngày hôm trước. Tôi đương nhiên sẽ không để ý tới mấy thứ vặt vãnh đó đâu.

- Anh Đặng Minh, anh còn làm gì nữa thế? Anh đứng chót nữa kìa.

Nói đến đây thì tôi cũng thấy buồn cười, ngó tên người đứng đội sổ, đúng tên Đặng Minh thật. Tôi cũng chỉ cười chứ chẳng nói thẳng vào mặt ai cả.

- Ngu! - Một từ duy nhất mà tôi dành tặng cho ai đó tên Đặng Minh.

Mấy ngày sau khi biết kết quả, tôi đã dính vào một tin đồn thất thiệt. Đó chính là tôi là thủ khoa cũng chỉ vì ba tôi là hiệu trưởng. Tôi hận lắm, hận người tung tin đồn, hận ba tôi vì cứ khẳng khẳng ép tôi phải đi theo chuyên ngành này. Đối với người khác thì họ sẽ khóc, chẳng ai nghĩ rằng người mạnh mẽ như tôi lại rơi nước mắt cả nhưng đó lại chính là sự thật, tôi đã... khóc.

Tôi tự nhủ mình phải thật mạnh mẽ, không có gì có thể làm tôi gục ngã. Chuyện gì tới sẽ tới, quan trọng là tôi phải đối mặt với nó như thế nào.

- Thủ khoa năm nhất: Trần Như Liên. - Tên tôi được xướng lên bởi ba của mình.

Tôi từ từ bước lên sân khấu, đằng sau là hàng trăm con mắt đang dõi theo. Được trao micro để nói lên cảm nghĩ của mình, tôi rất bối rối nhưng cho dù thế nào đi chăng nữa, những gì tôi nghĩ, tôi phải nói ra hết tất cả cảm nhận của mình.

Tôi cảm thấy thích những gì tôi đã nói, thấy thích những tràng pháo tay cảm thông mà mọi người dành cho tôi. Khánh Tôn tới chúc mừng tôi: “Mình biết cậu không phải là người như thế mà.”

Lệ Hà không tới, một là vì xấu hổ khi tung tin đồn, hai cũng là không muốn để tôi nhìn thấy bản mặt tức giận của cậu ta. Cô ta chỉ nhằm vào Mạc Trinh mà chỉ trích.

- Cậu đã nói cái gì chứ? Như Liên sẽ mất mặt ư, đúng là...

Mạc Trinh cứ leo đèo theo sau mà xin lỗi nhưng thế nào cũng không được. Mạc Trinh buồn lắm nhưng không làm gì được thì chỉ biết ôm mặt mà khóc.

Tôi ra khuôn viên hóng mát thì thấy Mạc Trinh đang ngồi ở đó khóc lên nức nở.

Không cần cô ấy tự nói ra rằng mình đang buồn mà nhìn đôi mắt đầm lệ là tôi đã hiểu được Mạc Trinh đang buồn như thế nào. Tôi vốn không phải là người vô tâm nên tôi đã khuyên nhủ cô ấy rất nhiều, khuyên cô ấy hãy sống mà không phụ thuộc vào tình cảm của bất kì ai.

Nó phần nào đó giúp cho Mạc Trinh cảm thấy rằng ngoài Lệ Hà ra, tôi còn rất nhiều những người bạn tốt. Có lẽ không thể tin nổi đâu nhưng chỉ một câu chuyện nhỏ như vậy cũng có thể tạo nên một tình bạn mới không những cho tôi mà còn cho cả Mạc Trinh nữa.

Tình bạn đơn giản lắm. Ai cũng nghĩ bạn thân là những người thật hiểu nhau nhưng khái niệm bạn bè của tôi rất khác, chỉ cần làm bạn rồi sẽ hiểu nhau, hiểu nhau rồi sẽ trở thành bạn thân. Chỉ vậy thôi.

Tôi và Mạc Trinh có một tình bạn rất tuyệt. Chúng tôi đang đi thì những đám đông đang túm tụm bàn tán xôn xao ở băng tin khiến tôi và Mạc Trinh rất ngạc nhiên.

Chắc ai cũng nhớ anh chàng tên Khánh Tôn chứ, anh chàng chen lấn rất giỏi, lần trước đã cho tôi biết tôi là thủ khoa đấy.

- Cái gì thế, Khánh Tôn?

- Ui dào ui, có gì đâu, thi hoa khôi cho nữ sinh năm nhất đó mà.

Tôi gợi ý để Mạc Trinh đi thi nhưng có ai ngờ chứ, cậu ấy đã đăng kí tên của tôi. Đã thế lại còn hơn ha hơn hở đến thông báo cho tôi biết, đi thuê váy cho tôi, ngay cả make up cũng không để tôi chọn lựa style mình thích. Thật là...

Tôi trách Mạc Trinh dữ lắm nhưng cậu ấy vẫn tươi như hoa, lại còn châm chọc tôi:

- Đương nhiên là mình không thể để cậu biết được rồi, cậu mà biết cậu sẽ lại ca bài ca: “Đánh nhau thì mình tham gia chứ sắc đẹp thì mình xin hàng” à?

Cuộc thi diễn ra, tôi là một trong những thí sinh tham gia nhưng lại không có một chút cảm xúc gì cả, thế mà vẫn còn lọt được vào chung kết mới lạ chứ. Đến phần công bố hoa khôi, trước mặt tôi bây giờ không phải ai xa lạ mà chính là Lệ Hà.

Tôi ngay từ đầu đã không ham hố mấy cuộc thi như thế này nên tôi mới cố ý để cho Lệ Hà thắng, tôi để mặt lạnh lùng nhất có thể. Ai như tôi mà được trở thành hoa khôi đâu chứ.

MC từ từ bước lên sân khấu, mang giây phút hồi hộp tới cho cả khán đài. Cái tên được xướng lên chính là... Trần... Như Liên.

Tôi há hốc mồm ngạc nhiên, tại sao lại như vậy chứ? Mạc Trinh cầm hoa lên chúc mừng tôi trong khi tôi vẫn còn đang ngơ ngác với kết quả này. Còn về phần Lệ Hà, nhìn thấy tôi như gặp phải cái gai, cứ thế mà bỏ đi trong tức giận.

Bỗng một tiếng phanh xe ô tô vang lên, dồn hết sự chú ý của mọi người, từ trên xe một chàng trai trông vô cùng đẹp trai nhưng lại vô cùng ngỗ ngược bước ra. Tôi làm sao quên được hình ảnh “đại ca thuốc lá” ngày hôm trước chứ, thật hết nói nổi.

- Chà chà, tôi không ngờ lại đến đúng lúc như thế. Nhờ vào trường này tôi mới biết nữ sinh trường này không đẹp như tôi nghĩ, không bằng những người bạn gái của tôi trước đây.

- Rảnh không? - Tôi hỏi.

Có thể anh ta đang nghĩ rằng tôi muốn hẹn hò với anh ta nên ra vẻ lắm:

- Muốn đi chơi à? Cũng được, không xinh nhưng cũng không đến nỗi tệ.

- Nếu rảnh thì biến đi. Chướng mắt!

Chỉ nói vài câu mà anh ta đã tức sôi máu rồi ra lệnh cho tài xế nổ máy. Trước khi đi còn để lại cho tôi một lời nhẩn như một lời đe dọa: “Cứ đợi đấy!”.

Ngày hôm sau, lớp tôi có một học viên mới. Cậu ta bước vào, chỉ nói đúng một câu: “Chào!” rồi đi về chỗ ngồi, cậu ấy ngồi ngay phía trước tôi. Tôi thấy hơi khó chịu về tính cách của cậu này, cứ như là mình giới lắm ấy.

Tôi cứ mãi suy nghĩ mà lỡ tay đánh rơi chiếc bút đang xoay xoay, không may lại trúng ngay vào cặp sách của cậu ta. Đợi đến giờ nghỉ, tôi lân la bắt chuyện.

- Xin chào! Mình tên Như Liên.

- Tôi là Đoàn Dương. Xin lỗi, tôi phải đi rồi.

2. Chương 2: Cá Cược Tình Yêu

Đặng Minh bây giờ chẳng thể xưng bá xưng vương nữa nhưng dù sao thì cũng là người có tiền mà, có bao nhiêu bạn bè, có bao nhiêu cô gái theo đuổi. Ấy vậy mà từ khi vào trường, cậu ta chưa từng có bạn gái, thế nên mấy thằng bạn mới thi nhau nghi ngờ.

- Cậu không định bắt con cá nào sao?
- Đúng đấy, không thấy cô gái nào may mắn được cậu cua.

Đặng Minh rất tự tin với vẻ đẹp trai và giàu có của mình, nhiều cô gái theo nhưng vẫn không thể đuổi kịp cơ mà. Vuốt tóc làm dáng, anh ta trả lời một cách đầy thách thức:

- Tìm cho tôi một người đi!

Anh ta trong đầu đã nghĩ sẵn một trò chơi vô cùng thú vị rồi: “cá cược tình yêu”.

- Thế nếu cô ta đổ thật thì sao?
- Thì tôi chỉ cần đá đi là xong.

Đặng Minh hẹn Đoàn Dương, anh chàng mang biệt danh “lạnh lùng” sau giờ học. Sẽ chẳng ai tưởng tượng được là anh ta nói cái gì đâu. Anh ta mời Đoàn Dương tham gia một trò chơi, mà đúng hơn là thách thức cậu ấy có dám chơi hay không. Đoàn Dương vội bỏ đi sau khi nói một câu khuyết chủ ngữ: “Không rảnh!”

- Không cần phải nghĩ tới chuyện tư cách đâu.

Đoàn Dương nhìn với ánh mắt in hình dấu hỏi chấm: “Tư cách?”

- Không phải cậu sợ khi đấu với một thiếu gia như tôi sao?

Kích tướng rõ ràng như vậy rồi, Đoàn Dương không đồng ý cũng chẳng xong. Trong lòng tuy có chút khó chịu nhưng ngọn lửa đó quá nhỏ để làm tan chảy sự lạnh lùng của Đoàn Dương. Cậu ta chỉ bỏ đi mà không nói thêm bất cứ điều gì và điều ấy khiến Đặng Minh hiểu cậu ta đã đồng ý.

Ngày hôm sau, tôi đang miệt mài với quyển sách thì nghe một tiếng chào nhẹ nhàng từ phía trước. Ngẩng mặt lên, tôi giật mình khi nhìn thấy Đoàn Dương. Ngạc nhiên là điều dễ hiểu thôi mà, sao lại chào tôi cơ chứ?

- Cậu chào tôi à?

Nhìn cái gật đầu của Đoàn Dương, tôi có linh cảm như sắp có động đất hay núi lửa gì đó nhưng nghĩ lại thì cũng thấy bình thường thôi mà, cũng không phải cái gì to tát. Được cơ hội ngàn năm có một này, tôi mở lời:

- Cho tôi xin lại cái bút nhé!
- Bút? Bút nào chứ?

[Thôi kệ đi, chắc mất rồi, đòi làm gì cho mệt.]

Kể cả có không nghĩ về chiếc bút thì tôi cũng phải đau đầu mà thức suốt đêm để nghĩ về cái tính “sáng nắng chiều mưa” của Đoàn Dương, quay kiểu gì mà chóng hết cả mặt.

Sau sự nhẹ nhàng của Đoàn Dương là sự thô lỗ của Đặng Minh. Anh ta tới gần chỗ tôi, kéo tôi đứng dậy, cầm lấy tay của tôi, đặt mạnh một tờ chi phiếu vào giữa lòng bàn tay rồi thủng thẳng một câu:

- Cái này để mua một ngày cô làm bạn gái của tôi.
- Cả gia tài nhà họ Đặng của anh không mua nổi một khắc một giây của tôi đâu.

Tôi cũng không phải người lịch sự đối với người không lịch sự với mình nên tôi cũng buông câu đó lại rồi bỏ đi.

Chiều nay, lớp tôi được nghỉ, tôi và Mạc Trinh quyết định sẽ đi chơi đâu đó cho vui. Cứ tưởng cậu ấy dẫn tôi đi đâu, thì ra là tới chợ. Nhờ thế mà tôi mới biết nhà Mạc Trinh cũng chẳng khá giả gì, bố cậu ấy đã

mất, một mình mẹ nuôi cậu ấy từ bé tới lớn, Mạc Trinh cũng thương mẹ nên lúc nào cũng cố gắng đỡ đần. Hôm nay cậu ấy đi giao hàng cho mẹ nên mới đưa tôi tới chợ chơi luôn một thể.

Tôi cũng phải cảm ơn cô bạn thân của mình vì đã đưa tôi tới đây bởi vì bây giờ thì tôi đã hiểu vì sao Đoàn Dương lại trở nên lạnh lùng như thế. Cậu ấy thực chất không phải là người như thế, cậu ấy cũng là con nhà nghèo, do mặc cảm với việc đó mà mới trở nên như vậy.

Tôi vẫn nhớ mãi hình ảnh cậu bé ăn xin được cậu ấy cho tiền. Dù tôi biết nhưng cũng không nói gì bởi tôi hiểu cậu ấy lạnh lùng như thế cũng là vì không muốn để ai biết chuyện gia cảnh nhà mình.

Cho dù tôi không muốn nhưng tôi nhất định phải an ủi cậu ấy vì tôi là người biết những gì cậu ấy đang giấu. Hôm sau tới lớp, tôi gặp Đoàn Dương:

- Mình ngưỡng mộ cậu lắm đấy!

Đoàn Dương không hiểu tôi đang nói gì nên chỉ nhún mày thắc mắc. Tôi nói tiếp:

- Hôm qua ở chợ...

Vừa nói tới đây thì Đoàn Dương tuy không phản ứng gì nhưng lại cắt ngang: “Nếu biết rồi, thì thôi.”

Nói xong, cậu ta đứng dậy và bỏ đi.

Tôi đuổi theo Đoàn Dương ra tới cửa thì lại gặp Đặng Minh đang cầm một bó hoa vụn vụn mười tám bông hồng tặng tôi. Xung quanh, những chàng trai “ồ” lên còn những cô gái thì bỏ đi về thất vọng lắm. Tôi chắc chắn sẽ không nhận mà chỉ đáp trả bằng một ý nghĩa mà có lẽ anh ta không hiểu được:

- Vào lúc này tôi chỉ thích hoa bụi đường thôi.

Tôi chạy theo phía Đoàn Dương trong khi Đặng Minh vẫn đang suy nghĩ về hình ảnh hoa bụi đường mà tôi vừa nói. Chạy một quãng rồi mà vẫn không thấy Đoàn Dương đâu. Dù tôi không thích việc cứ phải đuổi theo để nói chuyện như thế này nhưng tôi cũng không phải loại người muốn nói chuyện với người tốt là cứ phải gọi vô đông, tìm vô tây. Nhưng nếu trong trường hợp của tôi thì chắc ai cũng sẽ thắc mắc về Đoàn Dương, hôm qua thì rất nhẹ nhàng, hôm nay lạnh như nam cực. Thật không thể hiểu nổi tính cách cậu ấy.

Sáng hôm sau, tôi quyết tâm tìm được Đoàn Dương để hỏi cho ra chuyện, tôi cũng chỉ muốn chúng tôi làm bạn thôi mà. Nhưng thật sự mà nói, tôi cũng thấy hơi sợ sợ những chàng lạnh lùng như thế lắm, đi đằng sau mấy mét mà vẫn cảm nhận cậu ấy đằng đằng sát khí. Tôi cứ lèo đèo, lèo đèo cho đến khi phát hiện ra cậu ấy đánh rơi một quyển sổ nhỏ từ trong túi.

Tôi định nhân cơ hội này tỏ thiện chí của mình nhưng sự tò mò đã kiểm soát tôi. Tôi dần mở những trang đầu tiên và từ từ đọc. “Chết tiệt!” là câu đầu tiên mà tôi nhìn thấy.

Bỗng nhiên tiếng nói sau lưng làm tôi giật mình mà đánh rơi cuốn sổ:

- Cậu đang làm gì thế?

Nói rồi, Đoàn Dương nhặt cuốn sổ lên nhìn nhìn và quát lớn:

- Sao cậu lại làm vậy? Bí mật của người khác mà cậu cũng dám đọc à?

Đoàn Dương vừa nói, hai tay vịn vào vai tôi, dần đẩy tôi ra phía sau. Tôi cứ dật lùi, dật lùi cho đến khi bắt ngờ ngã từ năm bậc cầu thang. Dù tôi bị chấn thương chân nhưng Đoàn Dương vẫn không hề để ý, chỉ im lặng, tức giận và bỏ đi.

Tôi bước vào lớp là Mạc Trinh đã chạy ra. Nhìn thấy tôi như vậy cậu ấy lo lắm. Sẽ chẳng ai trong trường hợp của tôi lại đi nói hết sự thật đâu, tôi chỉ nói là vấp ngã, vấp ngã trước một ai đó.

Tôi không tin nhưng cũng sẽ chẳng ai tin được hành động và thái độ của Đoàn Dương ngày hôm sau, thay đổi một trăm tám mươi độ, nhẹ nhàng xin lỗi tôi. Xin lỗi một hồi, cậu ấy nói muốn làm bạn với tôi, đương nhiên là được rồi, từ trước tới nay, tôi vẫn đang cố gắng để có thể trở thành bạn của Đoàn Dương còn gì nữa.

3. Chương 3: Khi Đại Ca Ra Tay

Buổi sáng, khi tôi vừa bước ra khỏi cửa nhà thì gặp ngay Đặng Minh đang đứng chờ với một bó hoa bụi đường. Trời ơi, làm sao cậu ta biết nhà mình vậy, ai nói được cơ chứ? Điều duy nhất tôi đang nghĩ đó chính là tại sao cậu ta biết nhà tôi. Để ý tới bó hoa bụi đường mà cậu ta cầm trên tay mà tôi thấy vốn kiến thức của cậu ta kém quá đi à.

- Cậu bị sao vậy? Ngày hôm qua, tôi nói tôi thích hoa bụi đường vì muốn thể hiện sự thờ ơ, cậu mà cũng muốn thờ ơ thì tôi mừng lắm đấy. Bién dùm đi!

Nghe tôi nói như vậy, Đặng Minh tiện tay vứt bó hoa ngay vào sọt rác nhà tôi. Anh ta cứ lẻo đẻo đi theo tôi khiến tôi cảm thấy vô cùng khó chịu nhưng sự thật là anh ta cũng chẳng sung sướng gì đâu. Trời ơi là trời!

Hắn một chuỗi ngày như vậy, hoa hồng, hoa hồng trắng, hoa hồng vàng..., hoa gì cũng có nhưng tôi vẫn giữ nguyên lập trường như vậy, không nhận hoàn không nhận. Một mình Đoàn Dương quay cũng đã khiến tôi chóng hết cả mặt, giờ còn thêm ông này, chắc tôi chết mất.

Đến bây giờ, không chỉ tôi mà có lẽ Đặng Minh cũng đã mệt mỏi rồi, anh ta không muốn thấy cảnh tôi và Đoàn Dương trở thành những người bạn nhưng có một điều mà tôi luôn cần phải đính chính, tôi và Đoàn Dương luôn chỉ là bạn và mãi là bạn.

- Cậu muốn nói gì?

- Cậu coi tôi là bạn hay người dưng nước lã thế?

Tôi không hiểu Đặng Minh tìm tôi nói chuyện làm gì và cũng không hiểu những gì cậu ta đang nói.

- Đoàn Dương là bạn của cậu, tôi cũng muốn làm bạn của cậu.

- Không! Đừng bám theo tôi nữa, người gì mà dai như đũa.

Cho dù tôi không có lí do gì để phải ghét cậu ta nhưng cũng không có lí do gì để thích, để có thể làm bạn. Tôi cũng đã bỏ thời gian ra làm chuyện vô nghĩa rồi. Tôi vừa quay gót bước đi thì Đặng Minh chạy đến chặn lại.

- Xin lỗi!

Ôi trời! Một câu nói cộc lốc như vậy mà cũng được cho là xin lỗi hay sao, thật không có thành ý. Tôi không nói gì, chỉ lẳng lặng bước đi mặc cho Đặng Minh ngơ ngác đứng nhìn. Một ngày sau, Đặng Minh vẫn còn làm phiền tôi. Trời ơi, tôi khổ quá đi trời à. Tôi sẽ dùng võ đe dọa.

- Cậu đừng bám riết theo tôi nữa, nếu không cậu sẽ phải nhận đòn đấy, chắc cậu biết tôi học karate từ năm bao nhiêu tuổi đúng không?

- Đánh đi, thích thì cứ việc.

Hả? Cậu ta chưa sợ ư? Được, chưa sợ chứ gì, tôi đánh cậu ta vài cú như lời nhắc nhở, tôi mới nhẹ nhàng như thế mà cậu ta đã rên rỉ rồi.

- Ay ya! Sao cậu đánh thật? Mà mấy chiêu này có chết được không vậy?

- Chảy máu còn chưa thì chết cái gì? Mấy chiêu này tôi hay dùng để “mát xa” cho chó nhà hàng xóm lắm.

- Cái gì? Ý cô, tôi là chó à?

- Anh tự nói đấy, mà anh so sánh như thế tôi thấy tội nghiệp cho loài chó quá.

- Cô...

Tôi vào nhà trong sự tức giận của Đặng Minh.

Sáng hôm sau...

Tôi và Mạc Trinh đang cùng nhau đi về phía lớp thì cậu ấy bỗng nhiên nhảy chồm chồm lên khi nhìn về phía những chàng trai hành lang.

- Cậu nhìn thấy không? Anh ấy đẹp trai quá!

- Ai cơ? - Tôi thắc mắc.

Nhìn theo tay Mạc Trinh chỉ, tôi giật mình khi đó là Đặng Minh. “Đặng Minh á?” - Tôi đánh chính lại một lần nữa.

Mạc Trinh gật gật đầu. Tôi thì ra sức chê bai còn cậu ấy thì hết mình bào chữa. Tôi chỉ hỏi cậu ấy có thích Đặng Minh không thì mặt cứ đỏ bừng rồi xấu hổ chạy đi. Bạn tôi ơi, rơi vào biển tình thật rồi!

Đoàn Dương mời tôi đi chơi, tôi đã rất vui nhưng chúng tôi không phải là những người xa xỉ cho lắm nên chỉ đi lòng vòng chợ thôi, và còn đi uống trà sữa nữa. Ở quán trà sữa, tôi vô tình nhận ra Đặng Minh đi theo mình. Tôi vốn là người có trí nhớ rất tốt nên chỉ nhìn qua một lần là tôi có thể nhớ ngay, đôi mắt của Đặng Minh là một ví dụ.

Đoàn Dương nói có việc bận nên phải về trước. Tôi bước đến bàn số bốn, bàn ngay sau chỗ tôi vừa ngồi, lật tờ báo đã bị đục thủng thành hai con mắt cho Đặng Minh theo dõi tôi.

- Lấp lấp, ló ló. Mặt xấu quá nên muốn che chứ gì?

- Ăn nói cho cẩn thận đi! Tôi chỉ sợ không che vào, các em sẽ bu hết vào tôi thôi.

- Không phải là để theo dõi tôi dễ hơn sao?

Đặng Minh đi cùng tôi về tận tới nhà.

- Cậu thừa sức hay sao mà theo tôi về tận nhà vậy?

- Vô duyên!

Cứ cãi đi cãi lại, cũng chẳng ích gì. Thế thì kệ!

Có lẽ Mạc Trinh đã thực sự thích Đặng Minh rồi. Cô rất ngưỡng mộ anh và để anh là hình mẫu người yêu lí tưởng, hơn nữa, cô cũng tin chắc rằng cô có thể khiến anh yêu cô.

Nhưng nói đến Mạc Trinh thì còn phải nói đến Khánh Tôn nữa đấy bởi vì không ai biết được rằng cậu ấy đang thầm thích Mạc Trinh. Đó là lí do vì sao cậu ấy buồn khi nhìn thấy Mạc Trinh mua tặng chocolate cho Đặng Minh.

- Không phải sinh nhật tôi mà.

- Mình biết không phải sinh nhật cậu nhưng lâu nay, chúng ta học cùng lớp nhưng chưa quen nhau mấy nên mình muốn tặng cậu coi như quà tình bạn.

Đặng Minh miễn cưỡng mở món quà đó ra, nhẹ nhàng lướt từng ánh nhìn lên những đường hoa văn trên miếng chocolate hình trái tim rồi buông một câu đau lòng:

- Loại chocolate rẻ tiền này, tôi không ăn đâu.

Thằng thường ném hộp quà, Đặng Minh bỏ đi mà không thể hiện một chút quan tâm. Điều này khiến Mạc Trinh buồn lắm nhưng nó còn làm Khánh Tôn thấy buồn hơn.

Lệ Hà đi qua, nhìn thấy Mạc Trinh đang cầm cái gì đó định cất đi, e hèm một cái coi sao nhưng Mạc Trinh không hề phản ứng gì, cô chỉ đang nghĩ tới việc cô đã bị từ chối và cô không thích điều đó. Lệ Hà thấy thế, nghĩ Mạc Trinh coi thường mình nên đẩy Mạc Trinh khiến cô ngã xuống đất, rồi Lệ Hà cứ thế mà buông một câu ra lệnh:

- Làm osin cho tôi một tuần, nhớ chưa?

Mạc Trinh tuy không hiểu gì nhưng Lệ Hà là lớp trưởng, không nghe không được, và cô cũng chưa bao giờ không nghe theo lời của người mà cô vẫn luôn coi là bạn. Đúng là thật tội nghiệp cho cô ấy!

Tôi vào lớp định kêu Mạc Trinh ra ngoài thì thấy cậu ấy cứ lèo đèo theo sau Lệ Hà, không biết là làm gì nữa. Mạc Trinh không lên tiếng vì sợ liên lụy tới tôi mà chỉ nhìn tôi với sự giải thích, với sự thật mà nhiều cô gái cũng từng trải qua, bị Lệ Hà bắt nạt.

Đương nhiên là tôi sẽ không sợ liên lụy, tôi bước đến, nói chuyện thẳng thắn với Lệ Hà:

- Nhà cậu cũng giàu có lắm mà, thiếu osin hay sao mà lại kiếm Mạc Trinh thế?
- Tôi thích ai thì người đó phải làm, thế thôi.

Lệ Hà từ trước tới nay đều quá đáng, không quá đáng thì cũng là giả tạo có mục đích còn tôi thì cực kì lép vế phần này. Tuy ai cũng sợ tôi nhưng họ chỉ sợ bị đánh, tôi không bao giờ quá đáng với người tốt.

Thấy tôi im lặng, Lệ Hà mĩa mai:

- Được làm osin cho một người như tôi, đó là niềm vinh hạnh đấy. Nếu cô thích, vào thế chỗ đi!
- Được!

Tôi là người như vậy đấy, tôi thương Mạc Trinh lắm, gia cảnh không khá giả gì, suốt ngày cứ bị Lệ Hà vô cớ bắt nạt nhưng vì cậu ấy đã quen với cảnh phải chịu đựng nên cứ cố chịu đựng tại vì luôn nói: “Thà để mình chịu đựng thay người khác còn hơn để người khác chịu đựng thay mình.”

Đặng Minh nhân cơ hội này tới làm người hùng của cả tôi và Mạc Trinh.

- Tại sao cậu cứ phải đi bắt nạt người ta thế? Bây giờ thì tôi đã hiểu vì sao người ta nói rằng những kẻ đi bắt nạt người khác còn đáng thương hơn kẻ bị bắt nạt. Cuộc sống của cô tẻ nhạt đến thế nào mà cứ phải dùng chức lớp trưởng uy hiếp người khác vậy?

Lệ Hà tuy đã tức sôi máu lên rồi nhưng vẫn vẻ điềm tĩnh cố gắng châm chọc: “ Có giỏi thì vào đây mà làm osin thế chỗ đi.”

Đặng Minh là người nóng tính, nghe thấy thế thì tức không chịu được, định giơ tay lên đánh Lệ Hà nhưng bị tôi can ngăn.

- Con trai thì không nên đánh con gái, càng không nên hạ mình đánh ai đó tên Trịnh Lệ Hà.
- Vậy cô thay trời hành đạo đi!

Trong lòng tôi dù chưa bao giờ thích Lệ Hà nhưng tôi cũng sẽ không dùng thế mạnh của mình để đánh một người con gái, đặc biệt là Lệ Hà, đánh cậu ta chỉ thêm bẩn tay thôi.

- Trong lớp này có bao nhiêu người đã bị Lệ Hà bắt nạt rồi? - Tôi hét lớn.

Không một ai giơ tay, không phải vì họ phủ nhận mà là vì họ không dám nói ra sự thật. Sự im ắng bao trùm cả lớp khiến Lệ Hà càng thêm đắc ý. Đặng Minh bây giờ không phải là nhân cơ hội nữa mà là thực sự rồi đấy. Cậu ta nhắc lại:

- Có ai đồng ý với tôi rằng Lệ Hà phải bị cách chức không?

Sau 30 giây không có động tĩnh gì, một cô gái dũng cảm nâng cao cánh tay của mình lên. Một cánh tay. Hai cánh tay. Dần dần, những tiếng vỗ tay thể hiện sự đồng ý vang lên. Lệ Hà vội vàng đi ra khỏi lớp cùng với sự tức giận.

Bây giờ, điều chúng tôi cần làm đó chính là tìm ra một người lớp trưởng mới. Nằm mơ tôi cũng không ngờ được người được cả lớp tin tưởng giao cho trọng trách này là Đặng Minh nhưng điều tôi càng không thể tin được anh ta từ chối đề nghị này.

- Mọi người rất muốn cậu làm lớp trưởng mà. Hơn nữa, cậu nổi tiếng tự kiêu, không nhận mới lạ đó.
- Cô không phân biệt được tự tin với tự kiêu à? Thế cậu muốn tôi làm lớp trưởng lắm à?
- Coi như là thế! [Cho dù không thích thì cũng nên nghĩ cho lớp mà.]

“ Thế thì tôi làm!”, đây chính là câu cuối cùng mà Đặng Minh nói trước khi bước đi.

4. Chương 4: Thật Là Rắc Rối!

Chỉ còn vài ngày nữa, Đoàn Dương sẽ được cử đi thi Toán Quốc tế nên cậu ấy đã hẹn tôi nói chuyện, tôi cũng không hiểu cậu ấy muốn nói gì nữa nhưng điều này thì tôi không thể đồng ý ngay được.

- Mình thích cậu! – Câu nói của Đoàn Dương khiến tôi giật bắn cả mình.

Tôi chẳng thể hiểu được gì nếu Đoàn Dương chỉ buông ra một câu như vậy, tôi cần một lời giải thích.

- Mình biết cậu đang rất ngạc nhiên nhưng mình thật sự muốn cậu hãy đồng ý làm bạn gái của mình.

Nói đến đây thì tôi chính thức dừng hình, tôi luôn tự đánh chính với bản thân rằng tôi và Đoàn Dương chỉ là bạn nhưng tôi không chắc chắn cậu ấy có cùng suy nghĩ với tôi hay không. Tôi lúng túng lắm nhưng không nói không được. Tôi vốn là người mạnh mẽ, gặp chuyện này thì càng phải tỏ ra đánh thép cho dù trong lòng đang bối rối.

- Không!

Tôi trả lời một cách thẳng thừng như không toan tính nhưng thật ra, tôi đang cảm thấy rất rối. Tôi quay mặt đồng nghĩa với việc thay đổi sắc thái ngay lập tức.

Tôi, gương mặt đơ đơ, tâm hồn đang treo ngược cành cây thì “Au!”, tôi đâm sầm vào Đặng Minh.

- Ôi trời ơi, chết tôi rồi!

- Cô á? Bao giờ chết, chết ở đâu, để tôi còn mở tiệc ăn mừng.

Đã không có cảm xúc gì lại gặp cái tên này, thật là tức lộn ruột luôn mà. Cãi nhau một hồi, tôi kể hết chuyện cho Đặng Minh, có vẻ anh ta ngạc nhiên lắm, kêu lên đúng một câu: “Cái gì?”

Từ đằng xa, nhìn thấy tôi và Đặng Minh đang đi cùng nhau, Mạc Trinh hơi buồn, nhìn chiếc chocolate đang cầm trên tay và nhớ về câu nói sáng nay của Đặng Minh: “Loại chocolate rẻ tiền này, tôi không ăn đâu!”. Mạc Trinh khóc, cô chỉ tình cờ tới tìm tôi và nhìn thấy nhưng cô đã khóc. Cô cảm thấy bản thân mình thấp hèn để so với anh. Cô buồn lắm!

- Cô đồng ý chưa?

Sẽ chẳng ai đồng ý khi trong lòng chỉ coi là bạn. Tôi vừa đến trước cổng nhà, bỗng nhiên một chiếc xe ô tô màu đen sáng loáng đậu ngay phía trước. Một tiểu thư chân dài, ăn mặc sexy bước ra, làm dáng đứng trước mặt Đặng Minh mà nói:

- Chia tay em rồi, anh đã tìm được ai hơn em chưa?

Đặng Minh tự tin lắm, cười một cái rồi trả lời:

- Không thấy ai đây à? - Đặng Minh vừa nói vừa nắm lấy tay của tôi.

Nghe xong, tôi giật bắn cả mình, định phản kháng thì cậu ta cứ chen ngang vào. Cô tiểu thư kia về tức giận lên xe và đi thẳng. Trong tình huống này thì còn làm gì được nữa. Chỉ đợi cô ta đi khỏi, tôi quay sang nhìn Đặng Minh với hai con mắt dao găm. Đặng Minh thì cười ra vẻ tội nghiệp.

- Cậu có làm sao không thế? Chẳng may cô ta tới đây đánh ghen thì sao?

- Không cần lo! Loại như cậu, ai rảnh đâu mà đi đánh ghen.

Sáng hôm sau...

Khi tôi vừa bước ra khỏi cổng thì một chiếc xe màu trắng sang trọng đỗ ngay trước cổng. Bước ra cô tiểu thư ngày hôm qua. Tôi còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra thì hai anh chàng vệ sĩ từ đằng sau cô ta nhảy bổ lên đánh. Cũng may là tôi có chút võ công nên chỉ bị xây xát nhẹ còn hai anh kia, một anh chặt tay, một anh chặt chân.

Hình như tôi hơi mạnh tay thì phải. Hi hi!

Tôi vừa đến lớp đã mắng cho Đặng Minh một trận:

- Sao lại nói không ai tới đánh ghen? Tôi vừa ra khỏi cổng đã gặp hai anh chàng to con rồi còn đánh nhau đây này.

Đặng Minh rồi rít xin lỗi khiến cho vài bạn đứng quanh ngơ ngác nhìn: “Đánh ghen?”

Tôi quay sang, miệng nói thầm: “Tôi sẽ xử cậu sau.”

Tôi đã cảnh báo Đặng Minh rằng không được để cô tiểu thư đó tới tìm tôi nữa nhưng cô ta vẫn tìm tôi mỗi sáng. Chiêu cũ: đánh nhau. Là hai chàng trai mới, thảo nào khoẻ thế. Tôi thì chỉ xây xát thêm một chút còn hai anh chàng kia, một anh suýt gãy tay, một anh suýt gãy chân.

Tôi loạng choạng bước vào lớp nhìn thấy Đặng Minh đang núp núp sau ghế, tôi liền chạy tới, kéo cậu ta ra ngoài.

- Cậu nói năng kiêu gì mà cô ta vẫn tới thế hả?

- Tôi nói cái gì mà được chứ? Tại sao cậu không biện minh, hay là cậu thích tôi thật rồi.

- Thôi đi, ông tướng. Tôi còn chưa kịp ngạc nhiên thì cô ta đã cho người xông vào đánh, tôi chỉ kịp né với đỡ chứ làm sao nói được gì.

Chết rồi! Cô ta có tận hơn 1000 người, thế thì tôi phải chịu đánh bao nhiêu ngày nữa đây. Sáng hôm nay, tôi quyết định phải chuẩn bị thật tốt để có thể tự mình giải quyết vấn đề “đánh ghen” này nọ.

Đúng như tôi nghĩ, vẫn chiếc xe đó, vẫn con người đó, chỉ có điều hai cậu vệ sĩ đã thay đổi rồi. Nhưng tôi đã chuẩn bị những lời cần nói hết hai trang giấy rồi cuối cùng chỉ nói đúng một câu:

- Tôi không có thời gian!

Cô tiểu thư này cũng biết điều, không đến đây để đánh nhau, chỉ muốn hẹn tôi nói chuyện thôi:

- Ngày mai, ra ngoài, tôi muốn nói chuyện với cô.

Tôi vừa bước vào cửa lớp, Đặng Minh phóng như bay hỏi tôi có xây xát gì không và đã làm cho bao nhiêu anh vệ sĩ gãy tay, chặt chân rồi.

- Ngày mai, tôi sẽ nói chuyện rõ ràng với cô ta.

- Cô đúng là nữ hán tử, lúc đánh thì ra vài chiêu là xong, lúc cần nói thì nói vài câu là được.

Giờ nghỉ, tôi và Mạc Trinh cùng xuống can-teen ăn chút gì đó, tiện thể nói chuyện luôn. Bình thường, tôi và Mạc Trinh chỉ hay nói vu vơ những chuyện linh tinh nhưng hôm nay, cậu ấy lại nói những chuyện rất lạ.

- Cậu, cậu và Đặng Minh là quan hệ gì?

- Sao cậu lại thắc mắc chuyện đó?

- Chắc cậu cũng biết mình thích Đặng Minh mà. - Nói rồi, Mạc Trinh đứng dậy và vội vàng bỏ đi.

Tôi khá bất ngờ với hành động của cậu ấy. Trời ơi, thật là rắc rối!

Không đợi đến ngày mai, ngay chiều nay tôi nhất định phải giải quyết mọi vấn đề liên quan tới Đặng Minh và cả Mạc Trinh nữa, tôi đã hẹn cô tiểu thư đó nói chuyện ngay lập tức.

Bây giờ tôi mới biết sống trong giới thượng lưu mỗi miệng lăm đây, đi đâu, gặp ai, chỉ cần chưa quen là có thể giới thiệu gia cảnh từ đầu tới cuối, không bỏ sót một chi tiết nào. Mới gặp mà cô ta có thể giới thiệu trôi chảy như vậy, chắc phải thực hành nhiều lần lắm rồi.

Thì ra cô này cũng là con nhà đại gia, họ Triệu, tên Linh, gọi là Triệu Linh, con gái chủ tịch tập đoàn An Linh, một tập đoàn rất nổi tiếng về các chuỗi nhà hàng lớn trên cả nước và cả nước ngoài nữa.

- Tôi mới chính là môn đăng hộ đối với công tử nhà họ Đặng. - Cô ta nói với vẻ rất tự tin.

- Tôi phải giải thích bao nhiêu lần cô mới hiểu đây. Tôi và Đặng Minh chỉ đơn giản là bạn thôi.

- Vậy chuyện hôm đó...

Tôi giải thích vài câu rồi đứng dậy. Coi như là giải quyết xong, tôi thật sự không muốn dính vào mấy thứ tình yêu thương lưu như vậy nữa.

5. Chương 5: Cuộc Dã Ngoại Khó Tin

Chúng tôi được thông báo rằng sẽ tổ chức một chuyến đi dã ngoại trong rừng, vui là chính. Đặng Minh vốn là người có rất nhiều kinh nghiệm về tình trường, đặc biệt là khi cậu ta đang chơi một trò chơi như thế.

Chỉ riêng việc xếp chỗ ngồi trên xe cũng đã loạn cả lên. Lớp trưởng đúng là người đẹp trai có khác, nữ sinh trong lớp, ai cũng muốn được ngồi chung hàng ghế với cậu ta để ra dáng này nọ, gây ấn tượng và gây sự chú ý, đương nhiên là trừ tôi ra. Cậu ta có vẻ chảnh quá ha, không đồng ý bất cứ một lời đề nghị nào hết. Thế là bây giờ mọi người cứ bu hết vào Khánh Tôn - một anh chàng cũng nổi tiếng giàu có và đẹp trai.

Mạc Trinh tuy rất thích Đặng Minh nhưng từ trước tới nay đều không dám nói, chỉ âm thầm yêu và giữ kín tình yêu đó trong lòng. Lên xe, tôi vô cùng ngạc nhiên khi chỉ còn đứng hàng ghế đầu và chỉ còn tôi và Đặng Minh. Tôi tức chết đi được mất.

Khởi hành từ sáng sớm, tôi cũng chỉ vì háo hức mà tối qua không ngủ được, bây giờ buồn ngủ quá đi. Trong lúc mơ màng, tôi đã vô tình dựa vào vai của Đặng Minh. Dù chỉ là vô tình nhưng cảm giác đó thật tuyệt, giống như tôi đang được nằm trên một bãi cỏ xanh mượt với hương thơm ngọt ngào của hoa cỏ.

Tôi bỗng giật mình tỉnh giấc, cậu ta chỉ cười, mọi người đều cười. Điều đó khiến tôi cảm thấy vô cùng khó chịu. Nhưng sự thật là thái độ của Mạc Trinh không hề giống như tất cả mọi người.

Hành trình đầu tiên là leo núi. Tôi đang leo thì bỗng nhiên trượt chân. Suýt ngã, Đặng Minh một tay giữ sau lưng tôi, một tay nắm lấy cổ tay tôi. Ôi trời ơi, đây là lần đầu tiên tim tôi đập nhanh vì một người con trai.

Khi tôi trấn tĩnh lại, tôi mới nói được hai chữ: “Cảm ơn!”

“Ay ya!”. Lần này thì trượt chân thật rồi, bệnh đau chân lần trước lại tái phát. Những học viên đều đã đi trước, chỉ còn tôi và Đặng Minh ở lại đằng sau, vấn đề chính là tôi không thể đi được nữa.

- Thôi, đứng dậy, tôi công cô.

Tôi chỉ “Hả?” lên một tiếng. Đặng Minh không hề quan tâm tới sự ngạc nhiên đó của tôi. Leo thêm một đoạn đường nữa thì đã mất dấu mọi người.

- Bị lạc rồi. - Đặng Minh nói một cách tỉnh bơ.

- Ừ, bị lạc rồi. - Tôi tỉnh bơ theo.

- Hả? Bị lạc rồi ư? - Hai đứa đồng thanh, nhìn nhau, mắt thao láo.

Trời cũng đã tối, ở đây vừa đói vừa rét, hơn nữa chúng tôi chỉ có một cái lều, đúng là vô cùng mệt mỏi.

- Sao cậu không gọi điện cho thầy đi? - Tôi hỏi.

- Tôi mà mang điện thoại thì đã không ngồi đây với cậu rồi. Thế còn cậu thì sao?

- Cần cậu hỏi à. Ngày gì không biết nữa.

- Vô dụng! - Đặng Minh nói thảm.

Tôi gờ nổi đăm hỏi “Ai vô dụng?”. Cậu ta đương nhiên là sợ nên cũng ngập ngừng nói là không có gì. Nhát gan! Đúng là nhát gan!

Chán quá đi à, ngủ không được, thức cũng không xong, nói chuyện thì chẳng ra gì, cãi nhau thì lại quay về chữ “chán”. Kể ra Đặng Minh, cậu ta cũng tốt bụng chứ bộ, không phải người xấu gì, chỉ là hơi tự kiêu thôi mà tự kiêu thì cũng có liên quan gì tới sự tốt bụng đâu chứ.

- Tôi hỏi cậu này, nếu bây giờ có mưa to gió lớn, bão nổi ầm ầm thì làm sao?
- Thì tôi sẽ bảo vệ cô.
- Thế nếu như có hồ báo gì đó định xông ra ăn thịt thì làm sao?
- Thì tôi vẫn sẽ bảo vệ cô.
- Thế nếu...
- Không cần cô nói, cho dù thế nào tôi cũng vẫn sẽ bảo vệ cô.

Bốn mắt chúng tôi nhìn nhau chằm chằm. Tôi chuyển hướng mắt của mình, trong lòng cười thầm. Bỗng nhiên trời đổ mưa tầm tã, mưa như trút nước, chúng tôi vội vàng chạy vào lều.

Trời đã mưa như vậy mà Đặng Minh còn trách tôi: “Sao miệng cô thiêng thế? Nói mưa gió ầm ầm là bão luôn mới sợ chứ.”

Trời khuya, càng ngày càng lạnh. Một tấm chăn chẳng thể làm tôi đủ ấm, thấy tôi run lên bần bật, Đặng Minh từ đằng sau lưng, choàng tay ôm lấy tôi. Và trong lúc mơ màng ấy, tôi đã nghe một câu mà đây là lần thứ hai tôi đã nghe được: “Tôi thích cậu! Tôi rất thích cậu!”

Dù ngoài kia, mưa gió dữ dội, sấm chớp đùng đòng, âm thanh nhỏ và không hề nghe rõ nhưng tôi vẫn nghe mồn một từng câu, từng chữ.

Qua đêm, tôi tỉnh giấc mơ màng, thấy Đặng Minh ngồi dựa sau lưng, trán thì nóng ran, người run lẩy bẩy, mặt mày xanh xao, cậu ấy sốt rồi. Chắc đêm hôm qua trời lạnh quá, chỉ có tôi là ấm áp trong chăn. Thật có lỗi quá!

Sáng, trời quang hẳn, tôi vội vã lấy chiếc khăn ra ngoài tìm nước. Giật mình nghe tiếng gọi, tôi nhận ra đó chính là thầy giáo và cả lớp. Ôi trời, may quá!

Vì Đặng Minh còn đang sốt nên chúng tôi quyết định dựng lều ngay tại đây, dù sao tôi cũng là người có lỗi, ai bảo miệng tôi thiêng quá, khiến cho cậu ta phải ra nông nổi này, tôi sẽ chăm sóc cậu ấy. Chườm khăn một lúc, cậu ta từ từ tỉnh dậy, chắc chỉ cần uống một viên thuốc là sẽ khỏi.

Khánh Tôn đang rảnh nên qua chỗ tôi coi thử.

- Cậu ta tỉnh chưa?
- Vừa uống thuốc, khỏi đến nơi rồi ấy chứ.

Không biết Khánh Tôn có coi tôi là con gái không mà lại đề nghị tôi một câu hết sức ngớ ngẩn: “Cậu giúp Đặng Minh thay đồ đi kia, cả đêm dầm mưa, ướt hết rồi kia.”

Tôi tru tréo lên, mắng cho Khánh Tôn một trận rồi đỏ mặt chạy ra ngoài. Còn Khánh Tôn thì lảm bảm: “Có gì đâu chứ, lẽ thường tình thôi mà.”

Đặng Minh sau khi thức dậy, thấy quần áo đã được thay rất sạch sẽ, vô cùng ngạc nhiên. Nhìn Đặng Minh bước ra khỏi lều, đám con gái vội vàng chạy đến hỏi han. Tôi cũng vì thế mà chạy đến. Đặng Minh còn đang vướng bận với thắc mắc về bộ quần áo nên kéo tay tôi qua chỗ khác nói chuyện.

Những tiếng xì xào bắt đầu nổi lên. Tôi cũng tỏ vẻ hơi ngạc nhiên về hành động của Đặng Minh.

- Chuyện gì? - Một câu rất đơn giản.

Cậu ta cứ ập a ập úng nói không nên lời, cứ ậm ừ mà không dám nói. Từ từ, Đặng Minh nhắm mắt, lấy hết can đảm để hỏi một câu hỏi không những cậu ta thắc mắc mà đến tôi cũng phải ngạc nhiên.

- Cậu... cậu giúp tôi thay đồ đây... đây à?

Tôi sắp nôn hết đồ ăn sáng tới nơi rồi đây này.

- Cậu nghĩ gì thế? Là Khánh Tôn thay đồ cho cậu đấy.

Tôi đã quay đi nhưng rồi lại nhẹ nhàng quay mặt lại, nói đúng một câu: “Đừng tưởng bở!”

Đặng Minh gãi gãi đầu, không hiểu gì về câu nói vừa rồi của tôi khiến Khánh Tôn từ từ chạy tới. Đặng Minh cũng không để ý vì từ trước tới nay, cậu ta không hề quan tâm tới người tên Khánh Tôn gì đó.

- Tôi là Khánh Tôn.

- Thì sao?

Một câu của Đặng Minh bắt đầu mọi chuyện.

- Tôi muốn làm bạn với cậu. Tôi biết cậu cũng chẳng quan tâm tới tôi đâu nhưng bây giờ thì tôi muốn làm bạn với cậu. Thế thôi!

- Cậu có đủ giàu không, có đủ tiêu chuẩn để làm bạn với tôi không?

Khánh Tôn đưa ví cho Đặng Minh, trong đó có tiền, có thẻ tín dụng, có ảnh tập đoàn của gia đình cậu ấy.

- Đủ chưa?

Đặng Minh cũng rất đa nghi nhưng chính vì sự đa nghi đó nên mới đồng ý: “Được!”

Một lát sau, khi ăn cơm, tôi giống như bị hỏi cung vậy, người thì hỏi việc hôm qua tôi ở đây đã làm những gì, đại loại là họ đều có ý nghĩ đen tối rằng tôi có bị thế nào hay không. Mấy câu hỏi này khiến tôi sặc lên sặc xuống này giờ. Thiệt tình à!

Trong khi đó, Đặng Minh cũng chẳng khác gì tôi, cũng bị hỏi cung y như vậy. Cho dù tôi cũng thấy khá vui nhưng không phải tôi không nghĩ về thái độ của Mạc Trinh, người bạn thân mà tôi vô cùng yêu quý.

Sau hai ngày mệt mỏi thì cuối cùng cũng được về nhà rồi.

Ngồi trên xe...

- Tôi mượn vai một lát, tôi buồn ngủ. - Đặng Minh nói.

- Cậu nghĩ tôi sẽ chấp nhận lời đề nghị từ một kẻ như cậu à?

Đặng Minh cầm chiếc điện thoại, xua xua trước mặt tôi.

- Thế thì ai đây?

Cái gì? Tại sao tôi lại dựa vào cậu ta ngủ thế này. Thật là xấu hổ quá đi, bây giờ bị anh ta uy hiếp rồi. Không can tâm, thật không can tâm nhưng cho dù không can tâm thì cũng bị anh ta uy hiếp, mặc kệ, cứ đồng ý coi sao.

- Được!

- Hết muốn ngủ rồi. - Đây chính là cách trả lời ngang ngược của công tử nhà họ Đặng đấy.

Hôm nay, Đoàn Dương đã về trường, tuy tôi cũng rất mừng cho cậu ấy nhưng vấn đề tôi thực sự quan tâm bây giờ chính là sẽ phải đối mặt với cậu ấy như thế nào, trả lời câu hỏi của cậu ấy ra sao. Đúng như những gì tôi lo sợ, Đoàn Dương vừa về tới đã hẹn tôi nói chuyện, điều đó càng khiến tôi cảm thấy vô cùng hoang mang.

- Cậu trả lời đi!

- Mình nói rồi, không... là không.

Tôi vốn là người cứng rắn nhưng đứng trước chuyện này, không thể không suy nghĩ. Tôi thích con người Đoàn Dương nhưng không phải là yêu cậu ấy.

Lặng lặng vài bước, Đoàn Dương kêu tôi đứng lại và nói đúng một câu: “Cậu nghĩ lại đi.”

Tại sao luôn là nghĩ lại, không nghĩ lại không được sao.

Tôi đi trên đường, trong lòng chứa đầy suy nghĩ, tôi chẳng thể nói với ai những điều này. Bạn thân thì... Nói mới nhớ, Mạc Trinh và tôi dạo này không gặp nhau mấy, cậu ấy muốn tránh mặt tôi chẳng?

- Không cần tránh mặt mình.

Vừa nhìn thấy tôi là Mạc Trinh quay mặt đi ngay, tỏ vẻ không muốn nói chuyện nhưng tôi thực sự muốn mọi chuyện thật rõ ràng để bản thân không áy náy mà Mạc Trinh cũng không cảm thấy khó xử.

- Cậu thích Đặng Minh, mình không nói, mình cũng không có quan hệ gì với cậu ta. Cậu thích thì cứ việc, mình không hề quan tâm.

Mạc Trinh cúi mặt, tay xoắn xoắn đuôi tóc theo thói quen, vẻ rất bối rối. Cô cũng không có ý định sẽ tránh mặt bạn thân của mình mãi đâu nhưng cứ mỗi khi nghĩ đến những hành động thân thiết của Đặng Minh với cô bạn ấy thì cô lại cảm thấy mình chỉ có thể yêu đơn phương, mãi mãi chỉ có thể yêu đơn phương thôi.

Mạc Trinh vốn là người dịu dàng và biết nghĩ cho người khác, chỉ có điều cô quá nhút nhát trong tình yêu. Cô chỉ mơ ngày nào đó, có một chàng bạch mã hoàng tử cưỡi ngựa đến trước cổng lâu đài, hét lên ba tiếng: “Anh yêu em!” và rồi cô sẽ kiêu sa bước xuống, tựa nhẹ vào vai người đàn ông của riêng mình.

Hoà giải rồi, tôi đã khuyên Mạc Trinh rất nhiều, dù thế nào cũng phải đấu tranh vì người mình yêu nhưng tôi không tin được rằng chính lời khuyên đó của tôi đã thay đổi một Mạc Trinh tôi yêu quý, từ một cô gái đẹp cả về ngoại và tâm hồn, cô ấy đã trở thành một công chúa lọ lem đẹp về hình thức nhưng trái lại, trong thâm tâm, cô công chúa xinh đẹp và tự tin ấy lại là sự ích kỉ, vô tâm.

6. Chương 6: Gương Vỡ Lại Lành

Sau ngày hôm qua, tôi đã không còn bị mất ngủ nữa, bây giờ tôi đã trở về trạng thái vô lo, vô nghĩ nhưng chỉ về mối quan hệ bạn bè thôi còn về chuyện tình cảm thì tôi đang không biết phải làm sao đây. Ôi trời ơi!

Sáng nay, vừa bước ra khỏi cổng là tôi đã gặp ngay “đại ca thuốc lá” rồi, bất ngờ hơn là cậu ta đang gật gà, gật gù trước cổng nhà tôi.

- Dậy! - Tôi vừa nói vừa đá cho Đặng Minh một cái.

Cậu ta đương nhiên thấy đau, mấy cú tôi dùng sức cho chó nhà hàng xóm mà cậu ta còn thấy đau, huống chi là cú đá tôi dành cho người, thế này là tôi cũng đã coi trọng cậu ta lắm rồi đấy. Vực dậy, Đặng Minh “au au” vài tiếng rồi nhìn tôi cười. Ngạc nhiên chưa, bình thường thì cậu ta phải tru tréo lên “tôi thế này, cậu thế kia” rồi chứ.

- Cậu làm gì trước cổng nhà tôi thế?

- Tôi đợi cậu đi học.

- Cậu biến khỏi đây đi, tôi sợ bão lắm.

Cậu ta vẫn leo đèo đi theo tôi, chân thì loạng choạng, ngáp ngắn ngáp dài, mắt nhắm tịt, nhìn cũng biết đêm qua không ngủ.

- Buồn ngủ à? - Tôi lên tiếng.

- Tại phải đợi cậu nên tôi dậy sớm, thiếu ngủ. Tất cả là tại cậu đấy.

- Đừng đổ lỗi tại tôi, nghe nhầm tai.

Đến lớp, Đặng Minh mệt đến nỗi chỉ còn nước gục đầu xuống bàn mặc cho mấy em chân dài tốn công trang điểm tới chào lia lịa, ra dáng ta đây xinh đẹp, chắc chắn sẽ được mấy công tử nhà giàu để ý. Cũng may là có Khánh Tôn giải vây giúp, không cửa được công tử nhà họ Đặng thì ta cửa công tử nhà họ Vương, thế nào cũng vớt được một anh.

Mạc Trinh rất nhớ lời tôi, phải mạnh dạn trong tình yêu thì mới qua được, cô không những mua chocolate mà còn đến trước mặt Đặng Minh bắt chuyện: “Chào cậu!”

Đặng Minh sắp say giấc nồng đến nơi rồi, trong đầu đang liên tưởng tới cô em nào đó chào mình nên cũng ậm ừ “Chào em!”. Mạc Trinh nghe đến đây cũng mừng run lên được ấy. Nói rồi, Đặng Minh bắt đầu làm

bầm: “Tất cả là tại cậu, Như Liên, tôi đợi cậu trước cổng bao lâu cậu có biết không? Bây giờ còn bày đặt chào tôi à?”.

Mạc Trinh vừa có chút động lực để vươn lên thì bỗng mau chóng bị dập tắt, nụ cười trên môi cậu ấy dần biến mất, những giọt lệ chuẩn bị rơi, thanh chocolate trên tay rơi cách xuống đất, Mạc Trinh nhanh chóng bỏ đi. Nhìn thấy thế mà tôi chịu để im sao, chạy theo thôi chứ làm sao nữa.

Khánh Tôn đã liên tiếp chứng kiến nỗi thất vọng của Mạc Trinh, anh định sẽ cứ âm thầm mà yêu cô nhưng rồi anh lại cảm thấy anh cứ im lặng như vậy thì anh yêu cô có ích gì. Chỉ có điều bây giờ anh không thể làm gì, anh sẽ lấy tư cách gì để an ủi cô, anh sẽ nói chuyện với Đặng Minh như thế nào.

- Mạc Trinh! Mạc Trinh!

Tôi biết cho dù tôi có réo tên cậu ấy to như thế nào thì cậu ấy cũng sẽ không nghe đâu. Mạc Trinh chỉ vừa chạy vừa khóc, cô còn không để ý tới mấy sợi tóc mai đang bay, tóc mái của cô rủ xuống chạm mắt, cô khóc, miệng lẩm bầm mấy tiếng.

- Không yêu, cậu nói là không yêu, cậu cuối cùng là đang nói dối hay nói thật? Như Liên...

Mạc Trinh dừng lại, ngồi thụp xuống đất, nước mắt càng ngày càng rơi nhiều hơn. Tôi đuổi kịp, mấy cách động viên của tôi thật sự chỉ có tác dụng tới vậy thôi sao. Mạc Trinh khóc rất nhiều, miệng vẫn lẩm bầm: “Cậu nói không yêu, không yêu là sao, không yêu, tại sao, không yêu, cậu không yêu cái gì?”

- Mình không yêu Đặng Minh còn cậu ta yêu ai, mình không biết, mình cũng không quan tâm.

- Đúng! Cậu không yêu anh ấy nhưng anh ấy yêu cậu, mình yêu anh ấy, cuối cùng cũng chỉ có mình là người bị tổn thương thôi.

Tiếng chuông vang lên, tôi quan tâm Mạc Trinh nhưng tôi không phải là người để cậu ấy đổ lỗi, càng không phải người để cậu ấy trút hận, tôi đơn giản chỉ là bạn của Mạc Trinh, người khiến cậu ấy thêm phần an ủi, chỉ là tôi không hiểu vì sao tôi càng an ủi thì cậu ấy càng tổn thương, tôi càng ủng hộ thì cậu ấy càng phải đối mặt với sự từ chối. Tôi thực sự không hiểu.

- Vào lớp và đừng khóc nữa, mình biết cậu rất muốn nói chuyện với mình nhưng để sau giờ học đi.

- Cậu vào học đi, mình không có tâm trạng.

Tôi sẽ không bắt ép Mạc Trinh làm bất cứ việc gì cả, ngay cả việc cậu ấy không muốn học, nếu tôi là cậu ấy, tôi cũng sẽ không có tâm trạng để học đâu nhưng tôi không nghĩ cậu ấy sẽ làm như vậy.

Mạc Trinh bỏ lớp, Khánh Tôn cũng không vào học. Chẳng ai nghĩ cậu ấy sẽ đi theo Mạc Trinh và... cứu cô ấy.

Mạc Trinh đi dọc bờ sông rồi bỗng dừng lại, nắm chặt hai lòng bàn tay, mắt nhắm lại, thả hai dòng nước mắt từ từ chảy. Đứng trước mặt sông, cô rất muốn giống như mặt nước phẳng lặng kia, không phải suy nghĩ sẽ không phải đau khổ, không phải chịu đựng sự tổn thương.

Mạc Trinh bước đến sát mép sông, trong đầu cô đã có ý định gieo mình xuống dòng sông thanh bình đó để lòng cô thanh thản. Trong lòng cô bây giờ chỉ toàn nghĩ về sự tổn thương mà cô đã chịu đựng, sự vô tư của Đặng Minh thực sự khiến cô phải suy nghĩ khá nhiều.

Khánh Tôn thấy thế liền chạy đến, ôm lấy Mạc Trinh, đẩy cô ngã ra sau, hét lên mấy tiếng.

- Cậu chán sống rồi à?

- Không thấy à, nếu thiết sống thì tôi có cần ra đây không? - Mạc Trinh hét

Nhìn nhìn một lúc, Mạc Trinh mới chợt nhận ra đây chính là chàng họ Vương nào đó ở trường.

- Khánh Tôn?

Khánh Tôn đã khuyên cô rất nhiều, khuyên cô phải biết quý trọng bản thân, không được coi nhẹ mạng sống và rồi đến tình yêu.

- Cậu thích Đặng Minh nhưng chắc gì cậu ta đã thích cậu, chẳng nhẽ vì thế mà muốn chết à. Vô lí!

Mạc Trinh cũng nghĩ mấy câu này là đúng, cô có cần phải cảm thấy tổn thương vì một người cô đang yêu đơn phương không mà nếu có khóc lóc gì thì cũng nên giữ kín trong lòng, hình như cô đã thể hiện một cách quá rõ ràng rồi, cô đâu muốn để ai biết cô thích Đặng Minh, vậy mà cô lại vô tình để cho mọi người hiểu ra vấn đề.

- Cậu thích ai thì phải tự khiến cho người ta thích mình chứ không phải là để người ta nhìn thấy mình khóc vì người ta. Cậu biết Đặng Minh là người như thế nào mà, càng khóc vì cậu ta thì cậu ta càng chê cười và bỏ đi thôi.

Khánh Tôn cũng là có lòng tốt nên mới khuyên Mạc Trinh như thế, tuy cậu ấy thích Mạc Trinh nhưng không có nghĩa là nhất thiết Mạc Trinh phải thích cậu ấy, chính vì thích nên mới chấp nhận yêu đơn phương.

Nhờ mấy lời này của Khánh Tôn mà Mạc Trinh không còn yếu đuối nữa. Quay về, cậu không những xin lỗi tôi vì những hành động của cậu ấy mà còn giải thích với tất cả mọi người rằng chỉ là cô muốn lấy Đặng Minh làm người thử cho cô cách để cửa cảm một chàng trai nào đó thôi, cứ như diễn phim ấy mà.

Bây giờ, những hành động bên ngoài của cậu ấy đối với Đặng Minh cũng chỉ như một người bạn cùng lớp không hơn không kém, đối với Khánh Tôn thì có vẻ thân thiết hơn, dù sao cậu ấy cũng là ân nhân cứu mạng của Mạc Trinh mà.

[Không yêu cũng được, chúng ta làm bạn. Nhưng Mạc Trinh, tôi muốn em biết điều này, tôi yêu đơn phương em.], Khánh Tôn.

7. Chương 7: Đại Gia Mà Cũng Đi Bụi Sao?

Mấy ngày hôm nay, sáng nào tôi cũng gặp cảnh tượng Đặng Minh gà gât trước cổng nhà và lần nào cũng là “Tôi đợi cậu đi học... Đi học nên tôi đợi cậu...”. Nhưng lần này thì cậu ta gục thật rồi. Vừa vào lớp là có thể ngủ luôn được.

- Cậu ngồi đằng trước, che cho tôi ngủ. Khi nào giảng viên vào thì gọi tôi dậy.

Tôi chưa kịp trả lời thì cậu ta đã không còn biết gì nữa. Giảng viên chỉ bước vào lớp sau vài phút. Tôi nói nhỏ để nhắc nhở Đặng Minh thức giấc nhưng cậu ta còn đang mơ màng, mắt vẫn nhắm tịt mà tay xua xua: “Im đi! Không thấy tôi đang ngủ à?”

Bỗng nhiên chúng tôi nhận được thông báo rằng mỗi khoá lớp sẽ chọn ra hai người tham gia đua xe đạp đôi, một nam và một nữ. Nhận được thông báo này, giảng viên yêu cầu lớp trưởng ra ngoài để đăng ký nhưng ai ngờ chứ, lớp trưởng của chúng ta vẫn còn say giấc nồng ngay trên bàn học.

Gọi mãi không thấy Đặng Minh trả lời, cả lớp bắt đầu chú ý tới bàn của cậu ta và nhận ra cậu ta đang gục trên bàn mà ngủ. Giảng viên từ trên bục giảng quay xuống phía dưới lớp, đánh thức người đang núp sau lưng tôi. Tôi thì cố ra hiệu còn cậu ta thì cố ngủ thật ngon.

Sau khi bị đánh thức, cả tôi và Đặng Minh đều bị phê bình, hình phạt đó chính là phải tham gia đua xe đạp. Nghe xong, Đặng Minh rướn người về phía trước, nói thầm vào tai tôi: “Tôi không biết đi xe đạp.”

- Cái gì? Cậu không biết... - Tôi còn chưa nói hết câu thì Đặng Minh đã bịt miệng tôi lại.

- Từ nhỏ đến lớn, tôi toàn ngồi xe hơi, điều hoà mát lạnh, có biết cái xe đạp là cái gì đâu.

Ngất luôn! Có lẽ Đoàn Dương đã nghe thấy gì đó rồi, cậu ấy đứng phắt dậy, lên tiếng.

- Có lẽ Đặng Minh không thể đi thi được rồi, em sẽ đi thay cậu ấy.

- Không! Em vẫn đi thi mà cô.

Tôi ngạc nhiên lắm, cậu ta không biết đi xe đạp mà đòi thi cái gì. À, thì ra là sĩ diện, là tự kiêu. Để xem cái tự kiêu, sĩ diện của cậu ta có giúp cậu ta biết đi xe đạp hay không.

- Thôi mà, dạy tôi đi!

Không ngờ có một ngày một đại gia lại phải nhờ tôi giúp đỡ đấy.

- Được! Hai giờ chiều ngày mai. Ok?

Nửa đêm, khi tôi còn đang say giấc nồng thì bỗng nhiên tiếng sấm chớp dưng đoàng khiến tôi bừng tỉnh giấc. Trời ngoài kia đang mưa tầm tã. Rồi tiếng chuông điện thoại của tôi reo lên làm tôi giật mình, là số lạ.

- A lô!

- Tôi Đặng Minh đây.

Cậu ta đang đứng dưới hiên nhà tôi, lại còn đang đứng dưới mưa nữa. Tôi xuống nhà, thấy người Đặng Minh ướt sũng. Anh ta còn bắt tôi đưa vào nhà rồi mới chịu nói chuyện. Bước vào nhà, hai đứa rón ra rón rén lên phòng nhưng khi vừa đến cửa phòng vệ sinh thì thấy mẹ tôi từ trong phòng bước ra.

Chúng tôi phải trốn ngay vào phòng vệ sinh. Thấy bóng người và đèn sáng, mẹ tôi thắc mắc:

- Như Liên, con ở trong đó à?

- Dạ, con xuống uống nước đó mà.

Tôi chỉ dạ dạ vâng vâng cho qua chuyện. Chỉ đợi mẹ tôi vừa mở cửa phòng, tôi vội kéo Đặng Minh lên phòng. May quá!

- Nói đi!

Ban này thì nói cho vào nhà thì nói, bây giờ thì kêu phải đi tắm rồi mới có hứng nói. Thật là rắc rối quá đi! Khi Đặng Minh vừa vào phòng tắm, bỗng nhiên nghe tiếng gõ cửa, là mẹ tôi. Nghe tiếng, tôi mau mau chạy về phía phòng tắm kêu Đặng Minh mở cửa.

- Con đang tắm à, Như Liên? Mẹ vào để nước trên bàn nhé.

Một đằng thì mẹ con, một đằng thì “Cậu mở cửa ra coi.”

- Biến thái! - Đặng Minh nói tôi.

Đặng Minh choàng vội chiếc áo còn tôi thì nhắm mắt đẩy cửa vào. Tôi phải lấy cớ là ra ngoài xem trời mưa nên bị ướt hết, mới phải đi tắm lại. Đợi mẹ vừa bước ra khỏi phòng, tôi vội vàng chạy ra ngoài, không thể nào chịu đựng nổi những rắc rối mà Đặng Minh gây ra cho tôi được nữa.

- Nói! Cậu làm gì trước cổng nhà tôi?

- Cho tôi xin một giấc ngủ bình yên đi! Ok?

Đặng Minh cứ thế nằm xuống giường mà không để ý đó là giường của tôi mà càng không quan tâm tóc mình đang ướt. Thấy thế thì tôi ngay lập tức kéo cậu ta vực dậy, ban đầu chỉ là vì tôi sợ gối bị ẩm nhưng sau đó lại thấy trái tim mình có gì đó muốn quan tâm. Hay là vì tôi thích sấy tóc cho một ai đó. Tôi có thể không?

- Cậu ngủ thật đấy à? Cậu ngủ đây thì tôi ngủ đâu?

Những câu hỏi này của tôi đã trở nên vô nghĩa tự bao giờ. Tôi bắt đầu đặt hướng mắt của mình về phía Đặng Minh, về khuôn mặt của cậu ấy khi đang ngủ. Ôi, đôi mắt ấy đẹp làm sao, có thể tôi chỉ đang có vài suy nghĩ viển vông và mơ mộng thôi nhưng sao tôi lại có cảm giác muốn điều đó trở thành sự thật quá. Tôi đang thích ai đó ư? Tôi bị mê hoặc vì sắc đẹp à?

Tuy tôi phải đặt mình trên chiếc ghế sofa không hề thoải mái gì nhưng tôi lại cảm thấy mình giống như người hạnh phúc nhất thế gian vậy đó. Trời ơi! Tôi đã nghĩ cái gì vậy? Bỏ hết mọi suy tư mơ mộng, tôi bước vào giấc ngủ say.

Sáng bảnh mắt mà Đặng Minh còn chưa chịu dậy. Tôi gọi mà cậu ta còn không chịu dậy cơ mà, cứ lẩn lộn khắp nơi, ậm ừ đủ thứ.

- Ngủ như heo. - Tôi nói.

Một lát sau, tôi chễm chệ ngồi trên chiếc sofa giữa phòng đợi Đặng Minh từ phòng tắm đi ra với vẻ mặt nghiêm túc kèm thêm chút khó chịu. Để xem cậu ta có sợ không. Nói thật, dù tôi có bị vẻ đẹp trai mê hoặc thì cũng không kéo dài lâu đâu.

- Tôi cứu cậu hết lần này tới lần khác rồi, nói được chưa?

- Tôi bỏ nhà đi bụi thôi mà, gì mà căng?

À! Thì ra bố mẹ không cho ra ở riêng nên mới bỏ nhà ăn vạ, ai ngờ còn bị khoá hết thẻ tín dụng, không còn một xu dính túi, mấy ngày nay đều trú tạm dưới hiên nhà tôi nhưng đêm qua mưa nên không làm thế nào được.

- Ồ... số điện thoại của tôi... sao lại...

- Trời, đâu cần quan tâm. Tôi là người có tiền mà, điều ta một chút về sơ yếu lí lịch của cô đâu có khó.

Tôi ra ngoài gặp Mạc Trinh vừa là đi chơi, vừa là nói chuyện luôn, tôi có rất nhiều điều muốn nói với cậu ấy. Tôi để Đặng Minh ở nhà và không ngờ...

- Đạo này, cậu ổn rồi chứ?

- Coi như là vậy đi, nhưng mình vẫn sẽ thích Đặng Minh.

- Ủ!

- Bạn thân nè.

Bây giờ tôi và Mạc Trinh đã quay về cái thời bạn thân ngày nào rồi, vui thật đấy. Tôi vui về tình bạn nhưng trong lòng cứ nặng nề cái suy nghĩ rằng tôi không được phép thích Đặng Minh và cũng không nên thích một thằng con trai nào hết, tôi chỉ thắc mắc liệu tôi có làm được điều đó hay không. Cứ coi như ta là bạn.

Về nhà, cái “không ngờ” của tôi bây giờ đã xuất hiện rồi đấy, một mớ lộn xộn mà anh chàng đại ca nào đó nổi tiếng giàu có, lúc nào cũng thơm tho, sạch sẽ để đi chơi với các em chân dài xinh gái bày ra. Đặng Minh ngồi chơi game mặc kệ mấy thứ vỏ bánh, bím bím vung vãi trên sàn.

Tôi từ từ chậm rãi bước về phía cậu ta mà không gây ra động tĩnh gì. Tới gần, tôi kéo tai cậu ta, mắng cho một trận ra hồn.

- Dọn những gì cậu bày ra đi, có để tôi phải tặng kèm thêm vài cú đấm nữa không?

- Dọn mà, dọn mà, ma nữ tha cho em đi.

- Bẩn như chuột, ăn ở kiểu gì không biết.

Cãi nhau một hồi về cái vấn đề không liên quan cho lắm, đó chính là việc tôi trao cho cậu ta rất nhiều biệt danh “đáng nể”: dai như đĩa, ngủ như heo, bẩn như chuột. Cũng đâu có vấn đề gì to tát, tôi chỉ so sánh thôi mà. Cuối cùng, tôi chốt hạ một câu: “Dọn nhanh lên để đại vương đây còn nghỉ ngơi.”

- Ma nữ thì có! - Cậu ta lèm bèm.

- Không nghe lời thì chỉ có nước ra ngoài mà ở.

- Em làm mà, quỷ xứ tha cho em đi!

Thấy tôi trừng mắt, cậu ta ngoan ngoãn dọn dẹp cẩn thận. Thế mới biết đại ca không ra tay thì thôi chứ ra tay rồi thì gạo biến thành cơm luôn, đâu cần cho vào nồi nấu tốn thời gian.

Dọn dẹp xong, Đặng Minh ngồi bịch xuống ghế, than mệt. Cho chừa cái tội vào nhà người ta ở nhờ mà còn bày đặt ra vẻ đây là nhà mình, tùy tiện, thích làm gì thì làm.

Tôi đang nằm đọc sách, Đặng Minh thì ngồi trên ghế sofa. Nhìn nhìn một lúc, cậu ta bất thần nói: “Tôi thích cậu... mất rồi!”. Cái này mà cũng có thể tin được sao, tôi chớp ngay chiếc điện thoại đầu giường, xem ngày rồi nói: “Chưa đến cá tháng tư đâu.”

Đặng Minh vội vàng chống chế, cam đoan những gì cậu ta nói là thật. Tôi nhìn, nhìn cái ánh mắt của cậu ấy đang hướng về tôi mà trái tim bất động. Tôi bị mê hoặc vì sắc đẹp, bị mê hoặc bởi chính sự ngang ngược mà trước đây Đặng Minh dành cho tôi. Tôi đã mơ đấy, tôi mơ mộng về thứ tình yêu nào đó mà tôi và Đặng Minh sẽ cùng vun đắp. Tôi quên gì rồi, Mạc Trinh thích Đặng Minh mà.

Tôi vực dậy, đánh hướng mắt của mình về phía cửa sổ, nhắc nhở: “Mười hai giờ rồi đấy!”.

Tôi nhắc lịch tập xe mà cậu ta cứ căng lên không chịu.

- Tập xe á?

- Không tập được thì tôi giết... giết... giết, biết chưa?

Chính Đặng Minh bây giờ cũng không biết mình đã nói những gì, mình đã rung động vì ai, anh cũng giống như ai đó, đang mơ mộng về thứ tình yêu mà anh mong muốn. Đặng Minh là công tử nhà giàu, từ trước tới nay anh đều nghĩ anh chỉ cần yêu mà không cần biết mình có thực sự yêu hay không nhưng hình như anh đã thực sự yêu rồi.

Chuông điện thoại khiến Đặng Minh giật mình. Mấy ngày nay, mẹ cậu ta đã cho người đi tìm khắp nơi mà không thấy, ba cậu ta thì không quan tâm gì lại luôn tỏ vẻ tức giận bởi vì từ nhỏ đến lớn, Đặng Minh luôn là đứa hồn xược làm ba cậu ta không hề hài lòng và luôn nghiêm khắc đối với mọi hành động của con trai.

Trái với sự nghiêm khắc của ba là sự nuông chiều của mẹ, mẹ cậu ta yêu thương con hết mực khiến cậu ta chỉ biết dựa dẫm mà không cần gì hết.

- Alo, mẹ à!

- Con đang ở đâu? Mau về nhà đi!

- Con không rảnh!

Nói xong câu này thì Đặng Minh vội vàng cúp máy mà không cần biết mẹ mình muốn nói gì.

Thấy con nói thế, bà cũng giận, phàn nàn với chồng.

- Ông xem, ông mau cho nó ra ở riêng đi, không biết nó sống chết thế nào, ông không thấy lo à?

- Lo lắng cái gì? Cứ kệ nó!

Đúng hai giờ chiều, tôi lấy chiếc xe đạp cũ từ trong kho để Đặng Minh tập nhưng cậu ta lại tỏ ra uể oải, mệt mỏi.

- Tập!

- Ma nữ ơi, cho em xin, em mệt lắm.

Tôi túm cổ áo cậu ta, lôi ra ngoài.

- Nhớ tôi nói gì không?

- Nói gì? Ai mà nhớ.

- Giết... giết... giết! - Tôi nhắc.

8. Chương 8: Hình Như Đó Là Yêu

Tôi dẫn Đặng Minh ra công viên, vừa là để tập xe đạp, cũng là để tránh gặp mặt ba mẹ tôi luôn. Vậy mà cậu ta còn thắc mắc rồi còn chỉ trích tôi rằng tôi muốn cho mọi người biết cậu ta không biết đi xe đạp. Được! Cho cậu ta chết.

- Không dạy nữa.

- Tuy! - Câu trả lời cộc lốc nhất mà tôi từng nghe thấy.

Tôi cũng đâu cần thiết, tôi thua thắng thế nào cũng được nhưng thử nghĩ xem, cậu ta là lớp trưởng mà không biết đi xe đạp thì còn ra thế thống gì nữa. Tôi chuẩn bị quay gót thì cậu ta lại chạy tới năn nỉ này nọ.

- Được, dạy thì dạy, tôi không ngại dạy chỉ ngại học trò dốt thôi. - Tôi mỉa.

Đúng là dạy người như cậu ta không hề đơn giản một chút nào, đàn ông con trai gì mà yếu như sên, chậm như rùa mà còn không có tinh thần học hỏi thì bao giờ mới tiến bộ lên được. Tôi giữ đằng sau mà cậu ta còn không dám đi thì hỏi làm sao mà học được đây.

Học cả buổi chiều mà không được gì. Thế này thì tôi cũng tức mà chết thôi.

- Như Liên! - Tiếng gọi của Mạc Trinh vang đến tai tôi.

- Sao cậu tới đây?

- Mình đi ngang qua thôi.

Nhận ra Đặng Minh, Mạc Trinh nhỏ nhẹ chào. Đặng Minh vốn là người không quan tâm nên cũng chẳng có phản ứng gì, chỉ “ờ... ờ” cho qua chuyện. Ánh mắt và nụ cười Mạc Trinh từ từ dịu xuống, cậu ấy vẫn rất thích Đặng Minh, chính hành động đó của Đặng Minh khiến Mạc Trinh có cảm giác mình không có chỗ đứng trong trái tim của Đặng Minh.

Cậu ấy buồn nhưng thực sự thì tôi có buồn không nếu Đặng Minh thích cậu ấy.

- Ngày mai gặp nhé!

Tôi gật đầu rồi nhìn sang phía Đặng Minh, cậu ta đáp trả bằng ánh mắt thắc mắc.

- Mạc Trinh thích cậu đấy.

- Thì sao?

Thì ra đây là cách mà một công tử nhà giàu tính kiêu ngạo phản ứng khi biết có một cô gái thích mình hay sao?

- Chẳng sao cả.

Nhìn nhìn một lát, tôi nhận ra người đứng ở đằng kia là Đoàn Dương, tôi gọi, Đoàn Dương quay lại và tiến về phía tôi.

- Cậu đi đâu vậy? - Tôi hỏi.

- Loanh quanh thôi.

Đặng Minh và Đoàn Dương, hai cặp mắt nhìn nhau giống như đang nhớ về một kí ức nào đó và một trò chơi cá cược mà ai đó đứng cạnh không biết.

Tôi cũng chẳng có giải đáp gì về cách mà hai người nhìn nhau nhưng trông căng thẳng quá. Rốt cuộc là sao, hai người này không ưa nhau hay sao? Nhưng tại sao lại không ưa nhau? Những câu hỏi cứ liên tục hiện hữu trong đầu tôi.

- Thôi, mình về trước nhé! - Tôi cắt ngang ánh mắt dao găm của hai người này.

- Ừm, mình gặp Đặng Minh một lát.

Gặp ư? Hai người này thật ra là có chuyện gì chứ. Sao chỉ có mình là không hiểu gì hết vậy? Tôi quay sang hỏi Đặng Minh mấy câu, nhắc nhở hai người họ mấy điều.

- Hai người “thân” nhỉ?

- Thân! - Câu trả lời tỉnh bơ này của Đặng Minh còn khiến tôi rối hơn lúc trước nhiều.

- Ờ, thân thì đừng có đánh nhau đấy.

Đoàn Dương cùng Đặng Minh ra một nơi yên tĩnh, Đặng Minh mở lời: “Đã bao lâu rồi chúng ta không nói chuyện?”

Tôi tò mò đến nỗi phải mai phục sẵn ngoài cửa đợi Đặng Minh về nhà. Nhưng cuối cùng thì...

- Chuyện gì thế?

Đặng Minh nhìn tôi một lát rồi đi thẳng vào nhà lặng thinh. Khiến tôi tò mò còn chưa đủ hay sao, bây giờ lại ra về bí ẩn khiến tôi càng thêm tò mò. Muốn tôi tò mò chết à?

Đặng Minh lên phòng, nhẹ nhàng đặt mình nằm ngả xuống ghế, nhớ về cuộc nói chuyện vừa xảy ra, đây có lẽ là lần đầu tiên anh phải suy nghĩ về một việc gì đó.

- Cứ nhớ thoải thuận là như thế đi, tôi không bỏ cuộc đâu.

Đoàn Dương nhắc Đặng Minh về cuộc chiến của hai người nhưng bây giờ trong lòng Đặng Minh rối bời lắm, hay là anh đã thực sự yêu rồi, mới chỉ vài lần chạm mặt thôi mà trái tim anh đã thực sự rung động rồi hay sao. Đặng Minh nhíu mày, ôm đầu, bứt tóc bứt tai, muốn bỏ hết những ý nghĩ quái đản trong đầu nhưng không được, anh không làm được.

Đặng Minh dần nhắm mắt lại, khuôn mặt thư giãn, tưởng tượng mọi thứ đều tốt. Dù cố gắng như thế nào thì anh vẫn cứ nghĩ tới Như Liên mà lồng ngực vang lên tiếng thành thành thành.

- Rốt cuộc là mình bị bệnh gì vậy? Không biết có phải nan y sắp chết không nữa?

Tôi vừa đi đến cửa, nghe thấy từ “nan y sắp chết” là giật bắn cả mình luôn. Lẽ nào cậu ta định chết trong nhà tôi. Chết rồi, làm sao đây, sau này chết rồi, cậu ta sẽ về đây ám sao? Trời ơi! Tôi vội đẩy cửa xông vào.

- Không được chết ở nhà tôi đâu đấy, cậu mau về nhà đi, nhanh lên.

Đặng Minh không hiểu gì, mặt cứ ngơ ngơ ngác ngác, nói chung là tôi cũng không hiểu tôi đang nói gì luôn. Thấy thế, tôi nhẹ nhàng đóng cửa như ban đầu, coi như tôi không nghe thấy gì đi. Mất mặt quá, xấu hổ quá!

Mấy hôm nay, cứ đến bữa cơm đều phải giả vờ mang cơm lên phòng vừa ăn vừa học nhưng điều đó lại có ích đấy chứ, ba tôi sẽ nghĩ tôi vẫn đang chuyên tâm vào học mà tôi còn giấu được Đặng Minh nữa chứ. Đúng là một mũi tên bắn chết hai con nhạn.

- Cậu ăn đi!

- Không sao đâu, vì cậu, tôi ăn ít đi một chút cũng được mà. - Tôi trả lời.

Bây giờ thì Đặng Minh đã thực sự nhận ra rằng mình đang thích một người nào đó, anh không thể chối cãi trái tim mình, anh cũng không thể bắt trái tim đi theo bản thân. Liệu anh có muốn làm tổn thương người con gái mà anh đang thích bằng cách lừa tình cô ấy hay không? Đáp án là anh không làm được, anh thực sự sẽ không làm được đâu.

Đêm nay, bầu trời đầy những ngôi sao lấp lánh. Khung cảnh này sao mà đẹp quá.

- Đẹp! - Đặng Minh thể hiện sự cảm thán trước cái vẻ đẹp thanh tĩnh này chỉ với một từ nhưng cũng đúng thôi. Đây là câu nói đầu tiên chỉ bao gồm một từ của Đặng Minh mà không phải là chỉ trích và cũng không tỏ vẻ ngang ngược.

- Ngạc nhiên lắm à?

- Dương nhiên!

Tôi nhìn về nghi ngờ dữ lắm, có ai mà chưa nhìn thấy mặt trăng bao giờ chứ.

- Tôi là một công tử kia mà.

Thì ra cuộc sống của một công tử là như thế, sống trong sự bảo bọc của tiền, vàng và những thứ khác vô cùng giá trị. Cuộc sống của Đặng Minh cũng như vậy và sự tự do mà cậu ấy muốn cũng chỉ đơn giản thế thôi: trăng, sao và bầu trời.

Tôi nhìn Đặng Minh khá lâu rồi đấy, nhìn cách cậu ấy nói, nhìn cách cậu ấy biểu lộ cảm xúc trong từng lời nói, nhìn cách cậu ấy cảm nhận những giây phút đầu tiên mà tâm hồn cậu ấy được mở ra. Hình như tôi thích cậu ấy mất rồi... nhưng tôi sợ, trong trái tim tôi luôn có rào cản với người con trai này, đó chính là Mạc Trinh.

Sáng hôm sau, khi tôi vừa ngủ dậy, bỗng một cú điện thoại gọi đến máy của Đặng Minh nhưng cậu ta còn đang ngủ, tên hiển thị còn là “Đừng nghe” nên tôi cũng không rảnh mà đung đến nhưng chuông cứ réo inh ỏi, Đặng Minh thì không chịu nghe. Tôi tức quá nên nhắc máy nghe luôn: “Có chuyện gì không vậy?”

- Cô là ai? Sao lại cầm máy của con trai tôi? - Một giọng lạ vang lên từ đầu dây bên kia.

Tôi đoán ngay là mẹ của Đặng Minh nên cúp máy ngay lập tức. Ôm tim, tôi thì thầm: “Ôi trời ơi, sốc chết mất!”

Phu nhân kia bước vào phòng, phàn nàn với chồng.

- Ông không lo cho con một chút nào hay sao? Nó bỏ đi mấy ngày hôm nay rồi, tìm thì không thấy, gọi thì không nghe. Ban nãy còn có đứa con gái nào đấy nghe máy, hay là nó bị lừa cướp hết điện thoại rồi.

- Mặc kệ nó, nó tự bỏ đi chứ đâu phải tôi đuổi. - Chủ tịch Đặng trả lời một cách rất ung dung.

Thật ra, Đặng Minh đã không còn coi tình yêu đối với Như Liên là một trò chơi cá cược nữa bởi chính những gì cô làm cho anh, bởi chính những khoảnh khắc cô tức giận với anh, bởi chính tính cách của cô, bởi trái tim anh đã thực sự rung động vì cô. Cô không dịu dàng, không nữ tính nhưng ngọn lửa bên trong con người cô đã đốt cháy trái tim anh. Thế là yêu!

9. Chương 9: Bị Phát Hiện Rồi

Sáng nay, khi tôi và Đặng Minh vừa bước tới cổng trường thì một chiếc xe ô tô mui trần màu trắng sáng loáng, trông vô cùng sành điệu và sang trọng. Từ trên xe, bước xuống một phụ nữ cỡ tuổi trung niên ăn mặc thời trang, trông vô cùng xinh đẹp.

Đặng Minh vừa nhìn thấy là vội vàng chạy một mạch vào trường, từ đằng sau, hai cậu thanh niên tướng mạo to con, vạm vỡ đuổi theo. Chưa chạy được vào lớp thì bị bắt lại, đúng là vô ích.

- Không là không, không cho con ra ở riêng thì còn lâu con mới về nhà. - Tiếng Đặng Minh vang một góc quán cafe gần đó.

Đặng Minh nói rồi bỏ đi, người đàn bà đó quay lại nhìn tôi, dúm một tờ giấy nhỏ vào tay tôi, kiêu sa nói: “Chiều nay đến gặp tôi.”

Buổi chiều, đúng như lời hẹn, vừa tan học là tôi vội vã đến địa điểm ghi trên giấy. Đó là một nhà hàng vô cùng sang trọng, đúng là giới thượng lưu, không hề tiếc mấy đồng bạc lẻ. Tôi được dẫn vào một căn phòng bày biện, trang trí như một bữa ăn của Nhật, thật là đẹp mắt.

- Tôi tên Phương Hạ Mĩ, là mẹ của Đặng Minh, không cần rườm rà, kêu con trai tôi về nhà đi.

- Cháu không có quyền kêu cậu ấy làm bất cứ điều gì cả.

Bà Phương cầm chén trà, phong thái chững chạc, nhấp nhấp ngụm trà đầu rồi nhẹ nhàng nói: “Nó đến ở nhà cháu, cháu không có quyền gì hay sao?”. Giọng điệu tuy nhẹ nhàng nhưng ý nghĩa thâm sâu. Nói rồi, bà ta mỉm cười như muốn hỏi tôi và Đặng Minh chẳng lẽ không có quan hệ gì.

- Chúng cháu chỉ là bạn.

Bà Phương đặt chén trà xuống bàn, lấy từ trong túi ra một chiếc phong bì và đưa cho tôi một cách rất từ tốn.

- Muốn làm thế nào thì làm, kêu nó về nhà cho tôi.

Đây là một cách ra lệnh cho người hầu của xã hội phú quý hay sao, chỉ đáng tiếc là tôi không phải là hầu nữ của bà ta thôi. Tôi im lặng, đợi bà Phương đứng dậy phủ áo, đeo chiếc kính hàng hiệu, tác phong quý bà chuẩn bị bước đi.

- Xin lỗi bác!

Tôi đứng dậy, trả lại chiếc phong bì và cúi chào theo lệ rồi ra ngoài mà không phản ứng mãnh liệt gì, bởi vì tôi không thuộc dòng thượng lưu nên không muốn có xích mích gì với họ, tôi không muốn càng ngày càng gặp phải nhiều rắc rối hơn nữa.

Tôi vừa về đến nhà mà đã nhận được một tin xấu: Thiên Thiên sắp về.

Tôi vội vã chạy lên phòng, dặn dò Đặng Minh.

- Ngày mai, Thiên Thiên về rồi, cậu nhớ trốn kĩ vào đấy.

- Thiên Thiên? - Đặng Minh ngơ ngác.

- Em trai tôi. Nó về ngoại chơi mấy tháng nay rồi.

Ngày hôm qua, tôi còn không để ý đến chuyện mà Đoàn Dương đã nói với tôi nhưng hôm nay thì thực sự có chuyện rồi. Nhưng cho dù thế nào thì câu trả lời cũng chỉ là “Không!” và “Không!”.

- Câu trả lời cuối cùng của cậu à?

- Nếu cậu biết rồi thì lần sau đừng gọi mình ra đây và hỏi những câu tương tự nữa, ít nhất chúng ta còn có thể là bạn.

Tôi đi thẳng vào lớp, bỗng nhìn thấy Mạc Trinh đi tới cầm cốc trà sữa đưa tôi. Mạc Trinh cầm lấy bàn tay tôi, đặt vào đó mấy đồng tiền, hình như là cậu ấy đã dành dụm từ lâu lắm rồi.

- Tiền gì đây?

- Tiền mua nước cho Đặng Minh lúc tập xe đạp, nói là của mình, nha?

Tôi không có lí do gì để không đồng ý, Mạc Trinh thích Đặng Minh, tôi là bạn, đương nhiên phải tác hợp cho hai người. Tôi chỉ là không hiểu tại sao mình lại có một cảm giác khác lạ như thế. Tôi thừa nhận tôi thích Đặng Minh, bây giờ thì tôi thực sự thích cậu ấy rồi.

- Tầm này, Thiên Thiên về tới nhà rồi đấy, phải làm sao đây? Tốt nhất là cậu về nhà đi. - Tôi phàn nàn với Đặng Minh.

- Không! Cậu cho tôi ở đi, sau này tôi sẽ hậu tạ mà.

Tôi vào nhà, nhìn Thiên Thiên tròn hai con mắt đứng sẵn ngoài cổng. Tôi hạ mình vào chào: “Ô, Thiên Thiên về rồi à?”

- Chị đừng nói gì nữa. Sao trong phòng chị có đồ đàn ông vậy, nước hoa thì đặc xị ra, thơm gì mà thơm quá mức thế không biết.

Đặng Minh nghe thấy thế, chạy vào chống trả: “Nước hoa rất thơm mà, sao em lại nói thế, con lợn con này?”

Sao lại tự động khai ra thế này. Đặng Minh đúng là ngu hết chỗ nói luôn mà, đây chỉ là cái bẫy khôn khéo của Thiên Thiên thôi, từ nãy nó đã nhìn thấy Đặng Minh đang thập thò ngoài cửa rồi.

- Cho anh ta vào ở cùng với em đi.

Thiên Thiên ngay lập tức từ chối khiến Đặng Minh nhận ra phòng của Thiên Thiên không có ai dùng mà cậu ta phải chịu đựng ngủ sofa đau lưng, mỗi người. Lí do là Thiên Thiên không muốn ai nhìn thấy ảnh của bạn mà nó thích.

- Em không cho chứ gì? Chị sẽ lôi hết ảnh xấu của em cho bạn Ngọc Nhi của em xem.

- Em mách ba, em mách mẹ.

Đặng Minh nhân cơ hội hai chị em tôi cãi nhau mà chạy thẳng lên phòng. Tôi và Thiên Thiên nhìn nhau, cuối cùng thì cũng đầu giải quyết được gì.

Buổi tối, Thiên Thiên qua phòng tôi chơi, nó còn khoe mang về một con chuồn chuồn rất chi là xinh nữa chứ. Nghe đến hai chữ “chuồn chuồn” là Đặng Minh giật bắn cả mình, nhảy ngay lên ghế, né né tránh tránh cái gì đó, vẻ mặt sợ sệt. Đặng Minh cứ ấp a ấp úng không nói nên câu khi nghe tôi hỏi cậu ta có sợ hay không.

- Tôi... tôi không sợ, chỉ là... là không thích.

Tôi thăm thì với Thiên Thiên một kế hoạch khá là vui đây. Nói rồi, tôi nhanh chóng chạy ra giữ cửa, không để cậu ta chạy thoát. Thiên Thiên cứ thế mà giờ con chuồn chuồn ra chơi đuổi bắt. Đặng Minh cứ chạy, Thiên Thiên cứ đuổi, như thế lại hay.

Bây giờ, tôi và Thiên Thiên là đồng phạm rồi, cũng may là thuyết phục được nó vào băng nhóm “trốn chạy” này, không thì cũng chẳng biết làm sao.

- May quá!

- May gì mà may, vật lộn với số phận khổ thật đấy. - Đặng Minh nói.

- Bây giờ mới biết à, đầu gà.

Gần đến trường, tôi thấy Đoàn Dương nhìn về phía tôi và Đặng Minh rồi quay mặt đi thẳng vào trường. Bây giờ, khoảng cách giữa tôi và Đoàn Dương đã xa lại càng thêm xa. Nhưng cũng đơn giản thôi, tôi không thích Đoàn Dương, tôi chỉ muốn thay đổi bản tính lạnh lùng của Đoàn Dương, chắc chắn không phải là yêu.

Buổi tối...

Reeng... reeng... reeng...

Tiếng chuông điện thoại của Đặng Minh reo lên, vừa nhìn thấy tên hiển thị là Đặng Minh vứt ngay chiếc điện thoại xuống ghế. À, thì ra là lãnh chúa trong lòng cậu ta.

Tiếng chuông không ngừng reo khiến cả tôi và Đặng Minh vô cùng khó chịu.

- Mẹ, con không rảnh.

- Ra ở riêng đi, mẹ mua nhà rồi.

Đặng Minh vui lắm, nhảy lên ghế, ăn mừng. Những người con trai trước con gái thường thì nước hoa thơm phức, quần áo chỉnh tề, son phấn, chần chu chẳng khác gì diễn kịch cũng có lúc vui đến nhảy cẫng lên sao? Nhưng đó chính là lí do tôi thích cậu ấy. Và cũng là lí do mà Đặng Minh thích cô, ở bên cô, anh không cần diễn.

Đặng Minh chẳng hiểu nhảy nhót kiểu gì mà trượt chân nên ngã vào tôi, hai đứa lộn nhào ra đất. Thấy tiếng hò hét, kêu la, mẹ tôi tò mò lên coi. Vừa mở cửa phòng là nhìn thấy tôi và Đặng Minh, hai đứa đang nằm dưới sàn. Có người mẹ nào nhìn thấy cảnh tượng này mà không sốc đầu chứ, đặc biệt con mình lại là con gái.

Tôi giật bắn người khi nghe tiếng mở cửa phòng, ba tôi và Thiên Thiên cũng có mặt, tôi đứng phắt dậy chống chế còn Thiên Thiên thì ụp đầu vào cửa lằm bằm: “Lộ rồi, lộ rồi!” khiến ba tôi thắc mắc.

- Con cũng biết à Thiên Thiên, sao để chị nghịch đại thế hả?

Đặng Minh thì khỏi nói luôn, cạy miệng không nói được một câu. Mặc kệ cho ba mẹ tôi nói thế này thế kia thì Đặng Minh cũng chỉ im lặng mà không hề chống trả, chẳng nói lấy một câu, cứ thế cúi mặt xuống đất, bồng cậu ta lên tiếng.

- Đáng lẽ ngay từ ban đầu cháu không nên tới đây để rồi phải nhận ra một điều tồi tệ như thế. Cháu sẽ đi ngay.

- Cậu tưởng đi dễ dàng đến thế sao? Đến cũng dễ, đi cũng dễ. - Ba tôi nói.

Chuyện này rồi sẽ chẳng ra làm sao cả, ngay từ ban đầu vốn đã không có gì thay đổi, có thể tôi không biết Đặng Minh có thay đổi gì hay không nhưng tôi nhất định sẽ không làm như thế đâu. Tôi biết Mạc Trinh thích Đặng Minh đến nhường nào và tôi cũng hiểu tôi là bạn của Mạc Trinh.

Đôi khi tôi nghĩ là bạn thì không được yêu người bạn mình đang thích à nhưng nghĩ đi nghĩ lại, tôi lại cảm thấy mình sẽ trở nên thật ích kỉ khi làm như thế.

10. Chương 10: Tôi Bị Lừa Khi Mới Yêu

Tôi đến lớp thấy Đoàn Dương đứng trước cửa, tay cầm một bông hoa hồng tươi rói, còn ướt đẫm sương đêm, thật kiều sa và lộng lẫy tặng cho tôi. Xung quanh, những tiếng “ồ”, những câu cảm thán đã vang đến tai tôi. Tôi không thể chờ lâu hơn để nói ra câu này, ngay cả khi đang đứng trước đám đông.

- Không! - Câu nói này tôi chỉ dành cho những hành động mà tôi không thích và ngay bây giờ hành động mà Đoàn Dương cứ lặp đi lặp lại khiến tôi quá khó chịu rồi.

Sắc mặt Đoàn Dương thay đổi, nụ cười đang rực rỡ trên môi vội vàng biến mất. Tôi bước đi lạnh lùng không ngoảnh đầu lại, mặc cho cảm xúc của Đoàn Dương có như thế nào đi chăng nữa.

Tức - một từ đủ diễn tả cảm xúc bây giờ của Đoàn Dương, không phải vì anh ta bị từ chối mà vì anh ta bị từ chối trước đám đông. Sĩ diện của người con trai mà, anh đâu thích bị người ta cười chê. Tính cách của anh không phải thế này, không phải kiểu con trai hạ mình để tỏ tình với người con gái mà anh ta không thích. Vốn chỉ là trò chơi, mãi mãi cũng chỉ là trò chơi thôi!

Đặng Minh nhìn thấy tôi, vội chạy theo. Dù vậy thì Đoàn Dương cũng chẳng hề quan tâm, ngay từ đầu anh đâu có chân thành nhưng muốn ra vẻ chân thành thì cứ đuổi theo, coi như là lừa một cô gái thông minh. Anh tự cho mình là thông minh thì cứ sao không lừa được.

- Cậu thắng chừng thật đấy.

- Ủ!

Đặng Minh khoác vai tôi: “Cậu làm thế là đúng đấy!”. Tôi cười, cười hạnh phúc.

Tưởng tượng xem Đoàn Dương nhìn thấy cảnh tượng này sẽ như thế nào, chẳng tức là mấy, bình thường thôi, cùng lắm thì anh thua, chẳng mất mặt với ai, chỉ mất mặt với Đặng Minh mà thôi, nhưng như vậy thì đâu có được, anh ta đâu thể quên đi hai chữ “sĩ diện”.

Đoàn Dương tìm tôi.

- Mình không hẹn cậu để nói chuyện yêu đương đâu. - Đoàn Dương nói.

Dù sao tôi cũng muốn làm rõ mọi chuyện mà, cứ đến coi sao.

Đoàn Dương không chỉ hẹn mình tôi, khi vừa tới nơi thì tôi thấy Đặng Minh cũng đang đứng ở đó, hình như là cũng nói chuyện được một lúc rồi. Đứng ngoài cửa, tôi nghe gần hết cả câu chuyện còn lại.

- Tôi thắng rồi đúng không? - Đặng Minh nói.

Đoàn Dương là người tinh mắt và cũng là một chàng trai thông minh, biết Như Liên đang đứng ngoài cửa nên lợi dụng tình huống mà đánh vào trái tim của Như Liên, tự nguy hiểm cho chính mình và cũng là khiến Đặng Minh trở thành hình ảnh xấu trong suy nghĩ của Như Liên.

- Được, cậu thắng. Nhưng cậu biết không, tôi rất thật lòng, tôi đã thực sự thích người con gái mà chúng ta đem ra làm trò chơi cá cược rồi. - Câu chữ mà Đoàn Dương muốn nhấn mạnh đó chính là “người con gái mà chúng ta đem ra làm trò chơi cá cược”. Cậu ta rất nham hiểm.

Tôi chỉ nghe đến đây rồi vội vàng bỏ đi. Có thể khó tin nhưng tôi đã khóc, sự yếu đuối của tôi dần xuất hiện, chẳng lẽ con người khi yêu là như vậy sao? Tôi yêu nhưng sự thật là tôi bị lừa khi mới yêu.

- Đi rồi kìa, cô gái chúng ta vừa nhắc đến.

Đặng Minh hiểu ra, vội vàng đuổi theo tôi. Tôi chạy một đoạn rồi thả lỏng đôi chân của mình. Tôi đi từng bước chậm rãi với những giọt nước mắt lăn dài trên má. Tôi không thể tin tưởng vào ai nữa rồi. Yêu, đau tới vậy sao?

Nhìn thấy tôi trên đường, Đặng Minh chạy đến, nói lời xin lỗi nhưng đối với tôi bây giờ, bao nhiêu lời xin lỗi cũng không đủ. Tôi không tát Đặng Minh như bao cô gái khác khi nhận ra mình đang bị lừa bởi chính tôi cũng không có tâm trạng để tự kiểm điểm lại chính mình vì đã yêu phải một người như thế.

Đặng Minh chặn tôi đứng lại, ôm tôi vào lòng.

- Anh xin lỗi! Ban đầu là anh lừa em nhưng anh không thể kìm nổi mình khi anh nhận ra anh đã thực sự yêu em.

Tôi không phản kháng, chỉ dưng dưng nước mắt, oà khóc. Tôi chẳng thể nhận ra sự giả dối cho đến khi đầu óc tôi bình tĩnh. Thoát khỏi vòng tay của Đặng Minh, tôi nói trước khi bước đi: “Chúng ta không thể là bạn được nữa. Xin cậu đừng đi theo tôi.”

Bây giờ thì không chỉ tôi khóc mà Đặng Minh cũng không vui gì. Tôi tự hỏi cậu ta buồn vì cái gì chứ, không phải đã đạt được mục đích rồi hay sao.

Đêm hôm đó, tôi đã khóc rất nhiều. Tôi khóc là vì tôi thực sự đã yêu người con trai mà đáng ra tôi không nên yêu, tôi khóc vì tôi đã trở thành trò chơi của người nào đó mà không nhận ra, tôi khóc là bởi vì tôi thực sự đã quá yếu đuối khi vướng mắc vào tình yêu. Từ một cô sinh viên mạnh mẽ với sáu năm kinh nghiệm karate, bây giờ, tôi chỉ còn lại trong trái tim con người không còn sức sống, tôi đã vì tình yêu mà tiêu tụy đến thế sao?

Đặng Minh cũng chẳng khác gì Như Liên, Như Liên buồn anh cũng không vui. Bây giờ anh cảm thấy mình có lỗi lắm, anh tự hỏi tại sao anh lại như thế, cho dù người con gái đó không phải là Như Liên đi chăng nữa thì anh có quyền gì để đem người ta ra làm trò chơi. Anh tự trách mình, trách mình vì đã khiến cô tổn thương. Anh muốn nói với cô rằng anh thích cô từ rất lâu rồi nhưng anh sợ cô sẽ vì thế mà càng ghét anh hơn.

Sáng hôm sau, tôi vừa đến lớp là Mạc Trinh chạy đến khi trông thấy mắt tôi sưng húp lên: “Bị đau mắt à?”. Chẳng lẽ tôi lại thừa nhận rằng tôi đã khóc quá nhiều cho cái tình yêu được gọi là cá cược. Không đâu! Nhìn thấy tôi là cả Đoàn Dương và Đặng Minh đều để ý, mỗi người cầm một tay của tôi kêu tôi đi theo có chuyện cần nói. Nhưng tôi không muốn tổn thương thêm nữa, tôi đương nhiên sẽ từ chối.

Tôi bỏ đi, Mạc Trinh chạy theo tôi.

- Có chuyện gì, cậu nói cho mình nghe đi!

Tôi kể mọi chuyện cho Mạc Trinh, tôi cần lời khuyên của cô ấy, tôi phải làm sao mới giải quyết được vấn đề rối ren này đây. Tôi không muốn mình cứ tiếp tục dính vào hết rắc rối này đến rắc rối nọ. Tôi thực sự mệt mỏi lắm rồi.

- Cách giải quyết tốt nhất là cậu hãy chọn một trong hai đi. Rõ ràng là Đoàn Dương thích cậu thật lòng mà. Đó là lời khuyên của Mạc Trinh đấy nhưng tôi không biết có nên nghe theo không.

Tôi không muốn yêu bây giờ nhưng nếu đó là cách duy nhất để giải quyết vấn đề này thì tôi cũng không thể làm khác.

[Mình thích Đặng Minh, cứ để anh ấy tránh xa cậu một chút, nó đối với cậu thì mình không biết nhưng đối với mình thì đó là cái lợi.], Mạc Trinh nghĩ thầm

- Dạ, thưa cô em muốn chuyển nhóm học. - Tôi bạo dạn đứng lên đề nghị với giảng viên.

- Em thấy không cần chuyển, chúng em đang học theo nhóm rất tốt, Như Liên chuyển rồi, không những nhóm em có trực trặc mà các nhóm khác cũng có những thay đổi. - Đặng Minh đứng phắt dậy nói một mạch sau khi thấy tôi đưa ra ý kiến.

Tôi đứng chôn chân không nói nên câu. Được, tôi sẽ vượt qua, tôi không thể không dựa vào tình huống mà thích nghi được.

Giờ nghỉ, tôi qua chỗ Đặng Minh: “Tôi không muốn đi thi xe đạp nữa, cậu hãy đổi người đi.”

- Vì đã chọn rồi nên tốt nhất là không thay đổi.

Đặng Minh nói xong câu này, đứng dậy, nói thầm với tôi: “Từ bây giờ, anh sẽ theo đuổi em.”

Có thể sẽ không ai để ý nhưng trên cánh tay của Đặng Minh đang có rất nhiều những vết trầy xước, cả đầu gối và chân cũng như vậy, đó là kết quả của việc tập xe đạp, những nỗ lực của cậu ấy khi tự mình chiến đấu để chứng tỏ bản thân nhưng cậu ấy có làm được không mới là vấn đề cần quan tâm.

Hôm nay, tôi quyết định sẽ lấy hết can đảm của mình để một mạch rõ ràng với Đặng Minh. Tôi buồn quá đủ rồi, giờ là lúc cần nói chuyện. Tôi tin mình là một nữ hán tử, lúc cần đánh thì không bao giờ thua, lúc cần nói thì chưa bao giờ phải xin hàng.

- Anh biết em giận anh vì đã đặt em như một trò chơi không có giá trị.

- Không cần xin lỗi, sự thật là sự thật. Cậu có nói thế chứ nói nữa thì đó vẫn là sự thật. Và tôi thì chỉ cần thế thôi.

Tôi không cần gì nữa cả, mang tôi ra làm trò chơi là thật, lừa dối tôi cũng là thật, mọi chuyện cậu ta làm hướng về tôi cũng chỉ là làm với mục đích. Vậy mà tôi lại đem cả trái tim của mình ra cược. Tôi thật ngây thơ, đúng không?

11. Chương 11: Hiểu Lâm Anh, Em Thật Có Lỗi

Đoàn Dương là người nham hiểm, tuy tiền không có nhiều nhưng người hâm mộ không phải là ít, nhất là khi anh luôn được mọi người ngưỡng mộ về thành tích học tập của mình. Anh học giỏi, anh tính toán nên anh mới thâm sâu, anh làm tất cả mọi việc vẫn chỉ cùng một mục đích: thắng Đặng Minh.

Đoàn Dương nói chuyện cùng với mấy cậu bạn cùng lớp thì cùng lúc Đặng Minh được một người bạn hỏi về chuyện lớp học. Đặng Minh đã nghe hết tất cả câu chuyện, những điều mà Đoàn Dương nói xấu về không chỉ Như Liên và còn những người xung quanh cô ấy nhưng ai ngờ chứ, tất cả chỉ là một vở kịch mà Đặng Minh sẽ vô tình đóng vai phản diện.

- Cậu nói gì với mấy thằng bạn vậy?

- Nghe hết rồi à?

Đặng Minh gật đầu.

- Chứng minh đi!

Rốt cuộc đây cũng chỉ là một cái bẫy để Đặng Minh nhắc lại toàn bộ nội dung mà Đoàn Dương vừa trao đổi, dễ lắm: ghi âm. Đoàn Dương nghe đủ những thứ mình muốn nghe rồi đứng dậy nói: “Thôi đi, tôi nghe đủ rồi!”. Trước khi đi cậu ta còn gửi lại nụ cười nhếch mép trông vô cùng đắc thắng.

Từ đằng xa, tôi trông thấy bóng Đoàn Dương đang hốt hải chạy về phía tôi: “Tôi vừa chứng kiến một chuyện động trời đấy!”

Tôi tò mò lắm nhưng sự tò mò ấy của tôi chẳng bao lâu đã được giải đáp khi tôi nghe được những lời mà Đặng Minh nói trong đoạn băng ghi âm. Tôi lặng người chôn chân dưới đất, tôi không tin vào thánh giá của mình nữa. Đặng Minh, cậu ta thực sự đã nói như vậy ư?

Tôi đến gặp Đặng Minh. Tôi vỗ vai để cậu ta quay lại và cũng để tát cho cậu ta một cái sau khi mỉm cười chào tôi: “Như Liên!...”

- Cậu tiếp cận tôi, tôi chấp nhận. Cậu coi tôi là trò chơi giải trí, được thôi, tôi không nói gì nhưng cậu xúc phạm tôi, gia đình tôi, những người xung quanh tôi, tôi không thể tha thứ.

- Cái gì? - Đặng Minh há hốc mồm ngạc nhiên.

- Được!

Tôi quay ra thì đã thấy Đoàn Dương đứng sẵn ở đó, cầm cuộn băng đưa cho tôi: “Cậu muốn tìm cái này à?”. Nói rồi, tôi cầm cuộn băng trên tay, đưa cho Đặng Minh với vẻ quả quyết, thể hiện bằng chứng của mình.

- Giọng nói... Đoàn Dương, cậu...

Đoàn Dương im lặng, cười đều. Cái nụ cười của cậu ta đủ để cho Đặng Minh hiểu chính Đoàn Dương đã bày ra trò bịp ỉn này, bây giờ anh mới hiểu yêu rất khổ, cái chính là anh phải vượt qua như thế nào.

Đặng Minh cũng chẳng kém tôi, nhất định chống chế: “Đúng là giọng của anh nhưng không phải những gì anh nói. Em muốn nói gì cũng được nhưng những gì anh không làm, anh sẽ không nhận.”

Những tiếng bàn tán xôn xao đã nổi lên, ngay cả ba tôi cũng đã biết hết chuyện rồi. Thật không biết sẽ phải giải thích như thế nào đây? Dù sao thì việc gì đến cũng sẽ đến, thà một lần đối mặt với nó còn hơn cứ nấp sau tảng đá trốn chạy.

Về đến nhà...

- Con về rồi. - Tôi chào ba mẹ rồi định chạy vội lên phòng.

- Đứng lại đã! - Bố tôi ra hiệu.

Nếu là để nói về chuyện giữa tôi, Đặng Minh và Đoàn Dương thì tôi thực sự không muốn nghe đâu. Tôi ngồi đó, im lặng nghe diễn thuyết của ba mẹ, đầu gật gật, mắt lim dim, nói chung là chẳng nghe gì, chỉ vâng vâng dạ dạ cho xong rồi chạy ngay lên phòng, nơi mà tôi có thể bỏ hết mọi phiền não. Yêu, khó quá!

Tôi nghĩ về thứ được gọi là tình yêu. Tình yêu quả thực là con dao hai lưỡi, có thể giúp ta gọt trái cây cũng có thể quay lại mà khiến ta bị thương. Tôi quyết định rồi, cứ buồn mãi cũng chẳng ích gì, tốt hơn hết là dừng cảm đối mặt với nó. Dù có phải trúng vết dao nhọn thì cũng là do bản thân tự chuốc lấy, như thế còn cảm thấy nhẹ lòng hơn.

Hôm nay là ngày đua xe đạp và cũng là lần đầu tiên chúng tôi nói chuyện sau một tuần giận dỗi. Cuộc đua diễn ra rất suôn sẻ, chẳng có gì là không tốt khi Đặng Minh biết đi xe đạp. Nhưng chúng tôi không đoàn kết, luôn có rào cản gì đó giữa chúng tôi. Không thắng cũng chẳng thua, đó chính là kết quả mà chúng tôi nhận được. Không có gì đặc sắc!

Một lát sau, Đoàn Dương có gọi tôi ra ngoài và xin lỗi tôi và điều thứ hai là ngỏ lời muốn tôi làm bạn gái của cậu ấy nhưng câu trả lời của tôi vẫn không hề thay đổi. Tôi không thể đón nhận tình yêu của một ai khi trái tim còn nặng trĩu sự tổn thương và sự buồn bã. Tôi chưa thể giải phóng trái tim của mình ngay lúc này.

Hai anh chàng Vũ Lâm, Định Kỳ, hai chàng trai từng là quân sai của Đặng Minh và “đại ca chai nhựa” nào đó, bây giờ lại trở thành bạn rồi đấy. Thật là ngạc nhiên và còn ngạc nhiên hơn nữa đó chính là Vũ Lâm là anh họ của Đoàn Dương và họ đang lên một kế hoạch gì đó để giúp Đoàn Dương lấy được trái tim của Như Liên.

Nhưng nghĩ gì, tôi không thể đón nhận tình cảm này theo xu hướng nhanh quá mức như vậy được, nhất là khi tôi luôn lo lắng rằng Đoàn Dương có thật lòng với tôi hay không.

Tối nay, tôi và Thiên Thiên cùng đi chơi. Bên đường, một quán bán kẹo viên mới mở thu hút rất nhiều trẻ con, đặc biệt là Thiên Thiên. Nó nằng nặc đòi mua cho bằng được. Người bán hàng đưa cho tôi một túi kẹo nhưng vì bất cẩn mà tôi đánh rơi túi kẹo xuống đường. Tôi vội cúi xuống nhặt thì bỗng tiếng còi inh tai từ phía trước vang lên. Tôi nhìn rồi vội chạy vào trong lề đường, vô tình được người nào đó đỡ. Nhìn lên, tôi nhận ra đó chính là Đoàn Dương.

Tôi và Đoàn Dương, bốn mắt nhìn nhau trừng trừng. Giây phút này, tôi mới có cảm giác một chút gì đó đã len lỏi vào trái tim tôi. Tôi gượng dậy nói lời cảm ơn.

- Cậu nói cậu chưa thể đón nhận tình yêu của mình ngay lúc này. Mình mong là cậu sẽ suy nghĩ lại. - Đoàn Dương nói.

- Tuổi học trò rất đẹp. Tôi cũng muốn có một mối tình ở cái tuổi trong sáng này nhưng có đủ can đảm hay không thì tôi chưa thể quyết định được.

Tuy tôi càng ngày càng có cảm tình với Đoàn Dương nhưng cũng không thể gạt tình cảm tôi dành cho Đặng Minh sang một bên được. Bây giờ tôi mới chợt nhớ đến lời khuyên của Mạc Trinh rằng nếu nhất định phải chọn một thì hãy chọn Đoàn Dương nhưng thực sự tôi có nên như vậy hay không.

- Em hãy nói chuyện với anh một lát đi! - Đặng Minh chặn đứng tôi giữa đường.

- Không thích!

Tôi vừa đi được vài bước vào nhà thì Đặng Minh bỗng kéo tay tôi ra ngoài.

- Đoàn Dương nói với em những gì?

- Đối với anh, không quan trọng. - Tôi nói thẳng.

Tôi tuy rất thích Đặng Minh nhưng nếu anh ta chỉ yêu tôi bởi cái chiến thắng cá cược gì đó thì tôi không muốn phải yêu trong giả dối. Tôi chán ngấy mấy cái tổn thương như vậy rồi.

- Chuyện băng ghi âm, anh không làm.

Tôi lặng thinh đợi câu nói tiếp theo của Đặng Minh: “Nhưng nếu em không tin thì em có thể đánh anh.”

- Ai nói thì người ấy tự biết. - Tôi đáp lại.

Tôi bỏ đi ngay tức khắc. Đặng Minh về nhà, nằm trên giường, vắt tay lên trán mà dăm chiêu suy nghĩ. Anh nghĩ về những kỉ niệm xưa cũ, Đặng Minh nhớ lắm những câu nói, những nụ cười của cô nàng sắp bước sang tuổi hai mươi này. Có thể anh yêu cô ấy vì trò chơi nhưng bây giờ anh đang tự tạo trò chơi cho chính mình. Anh giải thích thì cô ấy không nghe, nói chuyện thì cô ấy không hiểu, cuối cùng là anh phải làm sao mới có thể chính danh ngôn thuận mà theo đuổi cô ấy, rốt cuộc thì có cách nào để cô ấy có thể yêu anh?

12. Chương 12: Kiss...

Tôi và Mạc Trinh hẹn nhau đi chơi, cũng chỉ là chơi chợ bình thường thôi nhưng nó sẽ không còn bình thường chút nào khi tôi phát hiện Đặng Minh cũng ở đó. Tôi đang loay hoay ở quầy bán đồ thể thao thì chợt nhiên tôi nghe có tiếng nói đằng sau tấm rèm của một quán hàng. Một chàng trai và một cậu bé, tôi ngẩn ngơ khi nhận ra chàng trai đó là Đặng Minh.

Cậu bé xin ăn đứng trước Đặng Minh, xin tiền vì đói.

- Em giúp anh một việc, anh sẽ cho em tiền.

Cậu bé ngạc nhiên lắm, băn khoăn vì không biết có vượt quá sức của mình hay không nhưng nhìn Đặng Minh có vẻ là người tốt nên cậu đồng ý ngay.

- Tâm sự với anh đi, anh cần một người nghe anh nói.

Cuộc nói chuyện khiến tôi nán chân lại nơi đây. Anh nói anh yêu tôi nhưng thực sự thì có phải như vậy không, anh không muốn tôi tổn thương vậy mà anh đã làm những gì, anh không muốn tôi giận anh nhưng anh đã làm những gì để tôi không giận anh nữa. Anh chẳng làm gì, anh chỉ biết rụt rè sau tấm rèm mà nói. Nhưng sự thật, tôi cũng rụt rè, tôi cũng chỉ biết cất giấu trái tim mình mà thôi.

Đêm hôm đó, tôi quyết định sẽ sông phẳng một lần cho xong, chọn một người là để giải thoát cho người còn lại, là để trò chơi kết thúc một cách nhanh chóng. Chính vì tôi muốn Đặng Minh sớm quên đi chuyện này

nên tôi sẽ chọn Đoàn Dương, cứ cặp thử rồi sau này chia tay cũng không muộn mà. Đặng Minh không cần phải cố tìm cách để tôi yêu anh ấy và tôi cũng chỉ muốn đau một lần và không có lần thứ hai.

- Em tìm anh? - Đặng Minh ngạc nhiên khi biết tôi là người chủ động hẹn gặp anh ấy.

- Tôi hôm nay gặp anh cũng chỉ muốn để anh hiểu yêu tôi, hạnh phúc sẽ không đến với anh đâu. - Tôi vào thẳng vấn đề - Bước tới với một người khác có thể cho anh một tình yêu xứng đáng.

- Vậy anh sẽ cho em thời gian để em có thể nhận thấy em xứng đáng với tình yêu của anh. - Đặng Minh nói rồi, đi thẳng.

Ngày hôm sau, tôi thức dậy, ra ngay ban công hóng mát, hít thở bầu không khí trong lành, tôi bỗng nhìn thấy một bó hoa ở hòm thư trước cổng. Đi xuống, tôi lấy tấm thiệp, ngạc nhiên với dòng chữ “Chúc buổi sáng tốt lành - Đoàn Dương.”

Thì ra là cậu ấy. Vài ngày như vậy, tôi bắt đầu áy náy, ai cũng biết gia cảnh nhà cậu ấy không phải khá giả gì mà cứ mua hoa tặng cho tôi mỗi ngày như thế, không phải là rất lãng phí sao. Hôm nay, tôi dậy thật sớm, đợi Đoàn Dương trước cổng. Tôi muốn gửi lời cảm ơn tới cậu ấy và cũng để “ừ” một cái. Không biết cái “ừ” đó của tôi có đúng hay không nữa nhưng ít nhất thì tôi cũng có thể giải quyết được mấy thứ hỗn độn này.

Nhưng phải nói thật, cho dù tôi có đồng ý làm bạn gái của Đoàn Dương đi chăng nữa thì cũng không có gì xảy ra, chúng tôi không thể quá thân thiết, điều đó là đương nhiên, chúng tôi không giống một cặp, chỉ giống một cặp bạn chơi thân mà thôi. Nhưng không phải thứ gì cũng không thay đổi. Đến trường, tôi luôn phải đối mặt với Đặng Minh bước xuống từ chiếc xe ô tô, mặt lạnh.

Tôi tự cho mình biết tất cả mọi thứ nhưng sự thật không phải là vậy, trò chơi chưa kết thúc, tôi chỉ kết thúc được thử thách của Đoàn Dương thôi. Tôi thật ngốc!

- Đi qua nhau mà không chào một tiếng, chúng ta đâu xa lạ đến vậy. - Đoàn Dương mở lời.

- Chào! - Đặng Minh nói với vẻ không thoải mái.

- Tôi thắng rồi!

- Đợi cô ấy đá đi là vừa, tôi không tin ông trời sẽ giúp người như cậu.

Đạo này, chiều nào tôi cũng ở lại cổ vũ cho Đoàn Dương, cậu ấy ở trong đội bóng chuyền, cả Đặng Minh cũng vậy. Chỉ có điều hai người là đối thủ của nhau. Tôi lúc nào cũng ủng hộ cho cả hai người nhưng đối với sự thể hiện bên ngoài mà nói thì Đoàn Dương vẫn được tôi quan tâm hơn.

Sau mấy ngày tập luyện ngắn ngủi, hội thể thao diễn ra trong niềm háo hức của những sinh viên đại học. Đặc biệt là Mạc Trinh. Chúng tôi còn đang vội loanh quanh thì nghe thấy loa thông báo về chiến thắng của đội một năm nhất. Mạc Trinh mau chóng nhận ra đó là sân đấu của Đặng Minh, cô nhanh chóng kéo tôi lên lối vào trong. Đặng Minh nhìn chính diện vào tôi để rồi không nhận ra bóng sắp bay thẳng đến mặt mình. Lát sau, Đặng Minh trấn tĩnh lại, đánh lại đội đối phương thắng hai trận liên tiếp. Đội Đoàn Dương thất bại thảm hại dưới tay Đặng Minh.

Trận đấu càng ngày càng trở nên gay cấn và đó cũng chính là lí do khiến tôi phải lên ra khỏi sân. Đang đi bỗng tôi nghe tiếng sau lưng vọng lại.

- Em không thể đứng lại một chút à?

Tôi không quay lại, chỉ chậm rãi bước tiếp, mặc cho người nào đó vẫn đang cố làm cho tôi hiểu rằng anh ấy yêu tôi.

- Anh yêu em thì có gì sai?

[Đúng! Anh yêu em thì không có gì sai, chỉ sai ở chỗ là em yêu anh mất rồi. Cái gì em cũng có thể đánh đổi nhưng không thể đánh đổi hạnh phúc của anh cũng không thể chạy đến mà nói thật là em yêu anh. Em muốn ôm anh lắm, bây giờ em đang vô cùng yêu đuổi, em muốn có anh ở bên cạnh nhưng em có bất chấp tất cả cũng không thể cho anh hạnh phúc.]

Trong đầu tôi nghĩ nhưng nào ai dám nói ra. Lặng yên một lát, tôi chợt bừng tỉnh, tôi bỏ ngoài tai mọi thứ Đặng Minh vừa nói rồi nhẹ nhàng đi tiếp. Đối với một người đàn ông đang yêu lúc này thì Đặng Minh không còn thể làm gì khác, anh đang là diễn viên chính kia mà. Anh sẽ bước tới... hôn tôi.

Không gian xung quanh như nín thở, bao nhiêu con mắt đang dồn hướng nhìn vào tôi. Một bước đi là lòng tôi lại thêm nặng trĩu. Đi được vài bước nữa thì bỗng nhiên một bàn tay đặt lên vai tôi, kéo tôi quay lại. Tôi chỉ kịp nhận ra đó là Đặng Minh... thì hai bàn tay của anh ấy đặt sau gáy tôi, khuôn mặt sát đến. Vài giây sau, khoảng thời gian không đủ để tôi nhận thức được mình đang ở trong tình trạng nào, đôi môi của tôi nhận được từ Đặng Minh một nụ hôn.

Tôi bất giác nắm bàn tay mình thật chặt, một cảm giác đến một cách lạ lùng. Mắt tôi mở to, đó là vì tôi ngạc nhiên hay là vì tôi đang theo cái xu hướng mà của mấy cô diễn viên chính trong mấy bộ phim ngôn tình, mở to mắt cảm nhận cái gì đó mềm mại và ấm áp đặt lên môi. Tôi thực sự là có cảm giác gì cơ chứ?

Rồi những âm thanh dao động xung quanh khiến tôi bừng tỉnh, tôi đang ở trước sân trường, trước ánh mắt của bao nhiêu con người. Tôi vội vàng đẩy Đặng Minh ra xa, nhanh chóng chạy đi ngay lập tức. Nụ hôn đầu của tôi đã bị ai đó đánh cắp, đánh cắp một cách trắng trợn.

Phía bên ngoài, Đặng Minh quay trở lại sân như không có chuyện gì xảy ra. Trong đầu Đoàn Dương đang nảy lửa suy nghĩ, anh ta sẽ đưa ra kế hoạch ngay lập tức: đánh Đặng Minh với tư cách bạn trai Như Liên, đánh ghen.

- Chơi tiếp! - Đặng Minh đứng trước mặt Đoàn Dương nói.

Đoàn Dương nhìn chằm chằm vào Đặng Minh, gờ cú đấm mạnh mẽ, đấm thẳng vào mặt Đặng Minh. Máu từ miệng của cậu ấy chảy ra. Đặng Minh đứng dậy, khuôn mặt hầm hè rồi đập cho Đoàn Dương một cú vào bụng thật đau. Hai người cứ thế mà xông vào đánh nhau, mặt mũi tím bầm, tay chân bắt đầu loạng choạng. Bao nhiêu người vào ngăn cản đều vô dụng. Nhìn thấy thế, tôi vội vàng chạy ra ngoài.

Mạc Trinh cầm tay tôi kéo ra ngoài: "Cậu vào đó cũng không giải quyết được gì đâu."

- Hãy cứ yêu Đoàn Dương đi, để Đặng Minh cho mình, chắc cậu cũng biết... - Mạc Trinh khuyên tôi.

Nhớ lại những gì Mạc Trinh đã từng nói, tôi mới thực sự biết rằng mình không có cơ hội với Đặng Minh cũng chẳng thể có tư cách để thầm yêu anh ấy. Vì tôi và Mạc Trinh là... bạn thân.

Tôi tuy rất muốn là người ở bên cạnh và có thể thẳng thắn mà nói lời yêu anh ấy nhưng người mang thân phận người yêu tôi lại là Đoàn Dương. Tôi thực sự không thể làm gì khác. Tôi đợi Đoàn Dương để mắng cho anh ấy một trận vì tội con nít, chỉ vì mấy thứ linh tinh mà lại đánh nhau. Trong khi người tôi không yêu có tôi thì người tôi yêu lại phải chịu đựng một mình.

Đặng Minh ngồi một mình trong khuôn viên trường thì Mạc Trinh nhẹ nhàng bước tới ngồi bên cạnh và đưa một miếng băng chần thương cho cậu ấy. Đặng Minh ngạc nhiên nhìn Mạc Trinh, lòng tự hỏi vì sao cậu ấy lại quan tâm tới mình như vậy nhưng bây giờ mấy câu này không còn đủ chỗ để cậu ấy có thể nghĩ tới nữa rồi. Ngồi cạnh nhau trong sự im lặng, Đặng Minh nghĩ về Như Liên, Mạc Trinh nghĩ về người đang ngồi bên cạnh mình. Có lẽ sẽ không ai để ý nhưng đằng xa, Khánh Tôn đang đưa cặp mắt của mình về phía Mạc Trinh và về cả anh chàng đang ngồi bên cạnh cô.

Vào nhà thì bị bố mẹ tra hỏi, lên phòng thì Thiên Thiên không tha.

- Anh ấy thật là... - Thiên Thiên lên tiếng ngay khi tôi vừa bước vào cửa phòng.

Tôi chẳng có gì là quan tâm đến mấy lời của thằng em trai nhưng rồi nó lại khiến tôi phải quan tâm tới mấy lời khiêu khích.

- Cũng chẳng có gì, chỉ là hôn thôi mà. Chị cũng đâu có tát hay làm gì anh ấy như mấy cô trong phim.

Đúng là tôi không hề có hành động gì gọi là phản kháng. Tại sao vậy chứ? Ừm, cũng có thể là vì tôi cũng yêu anh ấy, không thể chối cãi, mãi mãi không thể chối cãi.

13. Chương 13: Điện Thoại Mang Ẩn Bí

Hôm đó, Đoàn Dương cùng với hai người nữa, Vũ Lâm và Định Kỳ, hai tay sai trước đây của hai đại ca lừng danh, trong đó có cả Đặng Minh. Đúng là vừa nhắc đến Tào Tháo là Tào Tháo ngay lập tức xuất hiện. Đặng Minh nghe cả cuộc hội thoại về chiêu trò và những thủ đoạn mà Đoàn Dương sẽ dùng để khiến cho Như Liên rơi vào tay anh và cũng là để Đặng Minh thua một cách chóng chơ. Có bằng chứng trong tay, Đặng Minh chỉ cần dùng một cú điện thoại để kêu Đoàn Dương tới thôi, đơn giản mà thanh thản.

- Biết trên tay tôi là cái gì không? - Đặng Minh vừa nói vừa xoay xoay chiếc điện thoại trên tay.

- Điện thoại lù lù ra đây, cậu hỏi linh tinh gì vậy?

Đặng Minh mở băng ghi âm lên khiến Đoàn Dương tròn mắt ngạc nhiên kèm thêm cả tức giận, vội định giật chiếc điện thoại trên tay Đặng Minh thì anh lại lia ra chỗ khác ngay lập tức. Huỷ chứng cứ không dễ vậy đâu.

- Alo, ai vậy?... Hả?

Mạc Trinh vừa nhận được một cú điện thoại là vội vàng ra khỏi nhà. Cô đi tới nơi mà có một người đàn ông đang đứng sẵn ở đó. Thì ra là Đoàn Dương, nhìn mặt thì chẳng ai nghĩ anh là người có thể làm bất cứ điều gì vì sự chiến thắng đáng sợ diện gì đó nhưng thật ra thì anh là người như vậy đấy, làm sao chối cãi đây?

- Cậu thích Đặng Minh thì hãy mau tiến tới, tôi muốn mở đường cho cậu đấy, chiều cũ thôi: anh hùng cứu mỹ nhân.

Đặng Minh đang đi bỗng gặp cảnh tượng hai chàng thanh niên bịt mặt đang bắt nạt một cô gái. Nhận ra đó là Mạc Trinh, Đặng Minh vội lao đến, hai tên kia do Định Kỳ và Vũ Lâm thủ vai giả vờ bỏ chạy. Chỉ cần nhìn qua là Đặng Minh biết ngay những vết bầm tím trên mặt Mạc Trinh chỉ là phấn trang điểm nhưng chàng ta cũng chẳng nói gì, đỡ Mạc Trinh dậy và đưa cô về nhà.

Nhân cơ hội này, Mạc Trinh mở lời tỏ tình.

- Thật ra mình đã thích cậu từ lâu lắm rồi.

Đặng Minh chỉ im lặng, không hề có phản ứng hay có ý gì là định trả lời, anh chỉ đợi câu tiếp theo của Mạc Trinh.

- Mình biết cậu thích Như Liên nhưng mà...

- Cậu đừng nói nữa. Cậu thích mình, ok. Nhưng mình chỉ có thể yêu Như Liên thôi, mình tôn trọng việc cô ấy chọn Đoàn Dương và chấp nhận chờ đợi cho đến khi cô ấy thay đổi quyết định. Nếu cậu thích mình thì hãy tôn trọng lựa chọn của mình.

Mạc Trinh bật khóc, những viên pha lê trong suốt vỡ tung, khoé mắt cay hiện lên những giọt lệ.

- Tại sao chỉ là Như Liên thôi, còn mình... mình thì sao?

- Mình không muốn nói chuyện nữa, mình về trước.

Mạc Trinh nín tay Đặng Minh lại, cố gắng nín giữ hơi ấm đang dần dần biến mất. Đặng Minh không thích điều này nếu không muốn nói là anh không tin những gì Mạc Trinh đang nói. Cái gì vậy chứ? Yêu mà phải giả bộ bị đánh, yêu thì cứ nói, sao phải giả bộ làm chi? Anh nhẹ nhàng gỡ tay Mạc Trinh, bước đi. Trước khi ra khỏi, Đặng Minh quay lại và nói một điều cuối cùng.

- Cậu đừng khóc nữa, phấn trang điểm loại này dễ trôi lắm.

Mạc Trinh ngạc nhiên vì Đặng Minh cuối cùng cũng đã biết bí mật của mình. Cậu ấy đã khóc gần như hết nước mắt, khóc suốt cả một đêm. Không làm gì được, cậu ấy chỉ biết khóc mà thôi. Rõ ràng là Khánh Tôn thích Mạc Trinh nhưng cậu ấy lại không dám tỏ tình cũng chỉ biết thầm lặng đi theo. Mạc Trinh vốn là người yếu đuối, không thể làm gì thì chỉ có thể ôm mặt, thầm lặng mà khóc.

Hôm sau, Mạc Trinh không đi học nên tôi khá lo lắng. Tôi đến nhà xem thử, Mạc Trinh chỉ ru rú trong nhà, mắt sưng lên. Cậu ấy giống như một người vô hồn, ủ rũ trên ghế sofa, mặt mày nhợt nhạt đi trông

thấy. Tôi vào nhà với sự lo lắng còn Mạc Trinh vừa nhìn thấy tôi là vội bật khóc. Mạc Trinh đau lắm! Cậu ấy đau vì yêu nhưng không được đáp trả, luôn bị từ chối bởi những lời không có là gì để chịu. Nghe xong từng lời nói trong nước mắt của Mạc Trinh, tôi vốn không có gì là ngạc nhiên vì tôi biết chuyện sẽ xảy ra như thế.

- Mạc Trinh nói không có anh, cậu ấy sẽ không sống được.

- Vậy em có nghĩ cho anh không? Không có em, anh sống khó chịu tới nhường nào.

Cuộc nói chuyện giữa tôi và Đặng Minh không kéo dài được lâu. Tôi tới nhà Mạc Trinh thêm một lần nữa, hai hàng nước mắt vẫn không ngừng chảy. Có cái gì đó khiến cậu ấy không thể ngừng khóc, không thể ngừng cái đau khổ đang le lói trong tim. Tôi cũng buồn nhưng có lẽ không buồn bằng cậu ấy.

- Đừng an ủi mình nữa, mình tuyệt vọng lắm rồi.

Tôi ra ngoài, thấy một khuôn mặt quen ở đó: Khánh Tôn.

- Sao cậu biết...

- Nếu cậu chịu để ý thì có thể cậu sẽ thấy đi sau Mạc Trinh luôn có một người và đó chính là tôi. - Khánh Tôn nói khi tôi còn chưa kịp hỏi hết câu.

Thì ra bao lâu nay, cậu ấy đã rất thích Mạc Trinh, cậu ấy là người vực Mạc Trinh lên khỏi cái hố sâu muốn tự tử. Có nhiều thứ diễn ra quá nhanh khiến con người ta không thể nắm bắt một cách kịp thời. Mạc Trinh là một trong rất nhiều người có cái suy nghĩ muốn chết vì tình yêu đơn phương không đáng. Rõ ràng cậu ấy có thể tìm cách khác nhưng con người mà, khi yêu thì lí trí hoàn toàn bị bao phủ, không thể thấy và cũng chẳng thể đưa ra quyết định một cách sáng suốt. Cách yêu của Khánh Tôn lại khác, cậu ấy chỉ thầm lặng vì biết trước rằng tình yêu sẽ không được đáp trả ở hiện tại, ngay bây giờ.

Sau khi nói chuyện với Khánh Tôn một hồi về cái hình ảnh luôn đi theo của cậu ấy, tôi lại gặp Đặng Minh cũng trong quán cafe ấy.

- Muốn xin lỗi Mạc Trinh sao?

- Không đời nào đâu! - Nghe giọng điệu này có thể đoán chắc rằng anh ta không tới đây để xin lỗi Mạc Trinh rồi - Coi xong cái này để xem em còn yêu Đoàn Dương nữa hay không.

Đặng Minh cầm chiếc điện thoại trên tay, xoay xoay vài vòng, không may anh bồi bàn đi qua làm Đặng Minh lỡ để rớt điện thoại vào li nước. Nếu hôm ghi âm cuộc nói chuyện của Đoàn Dương mà mang máy xin đi thì đã không sao, không hiểu thế nào mà hôm đó lại vợ nhầm mấy cái máy dỏ hơi để sẵn trong ngăn kéo. Đặng Minh lấy chiếc điện thoại ngấm nước ra ngoài, mặt nhăn nhó.

- Em và Đoàn Dương yêu nhau bao lâu rồi? - Đặng Minh bất chợt quay ra hỏi.

- Liên quan à? - Nhìn mặt Đặng Minh có vẻ muốn biết lắm rồi. - Chính xác là một tuần sáu ngày.

Đặng Minh vội bỏ đi sau khi nghe xong câu trả lời của tôi. Càng ngày càng khiến tôi khó hiểu rồi đây.

Đoàn Dương dạo này luôn nhắc đến chuyện chúng tôi sẽ kỉ niệm một tháng yêu nhau. Ban đầu, tôi còn nghĩ một người như anh ấy thì muốn kỉ niệm cái gì chứ nhưng tôi không ngờ rằng anh ấy cũng có chút gì đó lãng mạn khi yêu. Chỉ là tôi không biết suy nghĩ thực sự của anh ấy mà thôi.

[Hôm đó, tôi sẽ mở tiệc ăn mừng vì tôi biết được cảm giác đá cô là như thế nào.]

Hai tuần trôi qua nhanh chóng, Đoàn Dương mỗi ngày đều nhắc đến việc kỉ niệm một tháng trăng tròn trong tình yêu, bây giờ thì chỉ còn ba ngày nữa thôi. Ngược lại với sự thoải mái với Đoàn Dương thì Đặng Minh đang rối rít ở cửa hàng công nghệ. Đã qua thời gian lâu như vậy mà Đặng Minh cũng chưa thể yên tâm với chỗ chứng cứ của mình.

- Cậu quay lại tối nay đi. - Thợ sửa nói với Đặng Minh.

Thế là Đặng Minh lại vác tay không trở về. Ít nhất vẫn còn hai ngày nữa để vạch mặt Đoàn Dương. Đúng tám giờ tối, Đặng Minh có mặt ngay sẵn ở chỗ đó, anh thợ sửa này vốn không muốn sửa nên kêu ca là cửa

hàng không còn làm việc nữa khiến Đặng Minh đã nóng lại còn nóng hơn. Lần này thì anh thợ sửa này chết chắc rồi.

- Anh định kéo dài thêm bao lâu nữa đây hả? Ba tôi sẽ sa thải các anh nếu các anh cứ đặt cái uy tín gì đó lên hàng đầu nhưng mà thời gian thì đầu hàng. Làm việc kiểu này thì tôi chỉ búng tay một phát là anh bay ra khỏi đây luôn đấy.

Anh thợ này cũng tức lên: “Ba cậu thì liên quan gì, tôi không có thời gian sửa, cậu đợi đi chứ.”

- Chưa biết tôi là ai nữa à, các anh kém quá.

Đặng Minh giơ tấm ảnh gia đình ra và nói rõ thân thế của mình. Bây giờ thì mấy anh kia không dám chậm trễ thêm phút giây nào nữa. Một tiếng “cậu chủ”, hai tiếng “cậu chủ” rồi cứ thế mà bắt tay vào làm. Đã mười giờ đêm mà Đặng Minh vẫn chưa về.

- Alo, mẹ!

- Sao muộn thế mà con còn chưa về, trời sắp mưa rồi đấy.

- Con ra ở riêng rồi mà mẹ còn cập nhật thông tin nhanh đến thế sao, không hổ danh là phu nhân của tập đoàn chuyên về công nghệ thông tin.

Tôi đang nhắn tin cho Đoàn Dương thì một cú điện thoại gọi đến. Đó là Đặng Minh. Anh ta hẹn tôi ở đầu ngõ nhưng có lẽ tôi sẽ không ra đâu. Nhưng rồi tôi cứ đắn đo mãi thế là tôi quyết định sẽ hỏi Đoàn Dương coi sao. Anh ấy nói rằng không nên, thôi kệ cho cậu ta chờ đến sáng. Đoàn Dương ngay lập tức nói Định Kỳ và Vũ Lâm thi hành một nhiệm vụ: đánh Đặng Minh một trận bất tỉnh nhân sự.

Đặng Minh chờ một tiếng đồng hồ vẫn không thấy nản. Tuy anh muốn gục lắm rồi nhưng vẫn kìm nén và chờ đợi một lúc nào đấy, tôi sẽ ra. Vũ Lâm và Định Kỳ tới, đặt tay lên vai Đặng Minh trước rồi mới hỏi.

- Chào!

Đặng Minh còn chưa hiểu gì thì một cú đá đã giáng xuống bụng anh, rồi một cú đấm vào mặt làm anh ngã lăn ra đất. Lúc đó, mưa gió bỗng nổi lên ầm ầm, dữ dội. Đặng Minh cố gượng dậy, một phát nữa lại trúng vào bụng. Đặng Minh đỡ xong cú thứ ba thì cố đứng dậy và lao vào hai tên đeo kính râm, bịt mặt. Vũ Lâm và Định Kỳ bây giờ thì thực sự bối rối, không biết làm gì, đánh đi đánh lại, tránh né một hồi. Một lát sau, Vũ Lâm lấy con dao từ trong túi ra dọa rồi luống cuống thế nào cửa vào bắt tay Đặng Minh. Đó cũng chính là lúc tôi cầm chiếc ô ra khỏi nhà. Từ đằng xa, tôi nhìn thấy Đặng Minh đang đánh nhau với hai tên cướp.

- Đặng Minh! - Tôi gọi to.

Nhưng chỉ có Định Kỳ và Vũ Lâm nghe thấy. Vũ Lâm và Đặng Minh đang giằng co nhau chiếc dao sắc bén để rồi vô tình trong sự sợ hãi, con dao đâm vào phía bên trái bụng của Đặng Minh. Thấy máu chảy theo dòng nước xối, Vũ Lâm và Định Kỳ sợ hãi chạy mất. Đặng Minh ngã xuống, những vết sưng thâm tím rồi máu trên mặt, cánh tay và cả bụng nữa.

Tôi chạy tới, ôm lấy Đặng Minh, khóc nức nở, nước mắt hoà chung vào dòng nước mưa đang xối.

- Đặng Minh, tỉnh lại đi. Em xin lỗi, mở mắt ra đi! Em yêu anh lắm, anh tỉnh lại đi.

Một lát sau, thấy Đặng Minh không tỉnh hay có chút phản ứng gì, tôi vội lấy điện thoại từ trong túi áo Đặng Minh. Cũng may là Đặng Minh để trong túi áo nên điện thoại chưa bị dính nước. Tôi ngạc nhiên khi chỉ nhìn thấy hai chữ “lưu” và “huỷ” trong ứng dụng ghi âm, tôi tờ mờ bấm bậy chữ “lưu”. Chạy theo giường cấp cứu của anh, tôi khóc rất nhiều.

- Alo, bác Phương, Đặng Minh đang ở trong bệnh viện, bác có thể vào ngay không ạ? - Tôi ngay lập tức gọi điện cho mẹ của Đặng Minh.

Lần này thật khác, khi vừa nhận được tin từ Vũ Lâm, Đoàn Dương vội chạy ngay ra ngoài khiến ba mẹ anh ấy rất ngạc nhiên. Gần đến cổng, mẹ của Đoàn Dương thắc mắc: “Mới gần sáng mà con đi đâu vậy?”

- Lớp con có bạn Đặng Minh đang trong bệnh viện, con muốn vào coi sao?

Nghe đến hai chữ “Đăng Minh” là bà Đoàn giật nảy mình, hình ảnh lúc bà vừa sinh đứa con đầu lòng hiện lên thật rõ ràng, bà vội vàng gọi ông Đoàn dậy để cùng và bệnh viện. Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? Lúc Đoàn Dương cùng hai người có vẻ đã lớn tuổi tới, tôi đã rất ngạc nhiên và cả bà Phương cũng vậy. Còn chưa kịp chào hỏi gì thì bác sĩ từ trong phòng hốt hải chạy ra.

- Bệnh nhân mất nhiều máu quá, xin người nhà vào phòng hiến máu được không?

- Để tôi! - Tuy không còn khoẻ lắm nhưng ông Đăng không thể không làm gì để cứu lấy con trai mình.

Nhưng kết quả, nhóm máu của ông Đăng lại không trùng khớp với nhóm máu của Đăng Minh. Một lát sau, ba của Đoàn Dương xin được đi hiến máu, kết quả là trùng khớp. Có thể một sự may mắn là ông Đoàn có cùng nhóm máu với Đăng Minh nhưng thật vô lí khi ông Đăng lại không cùng nhóm máu với anh ấy. Nghi vấn!

Bà Đoàn không đợi được lâu hơn nữa, bà nhất định không thể để sự thật cứ mãi bị chôn vùi. Bà muốn ở bên con trai ruột của mình, chăm sóc cho nó với tất cả tình yêu thương và tấm lòng mang những lời xin lỗi bà đã ấp ủ bao nhiêu lâu để có thể nói ra. Bà không ác nhưng bà không muốn con mình khổ. Khi con người ta có bệnh tật thì người ta còn nghĩ gì đến những người khác nữa đâu. Họ chỉ quan tâm tới cái đau nhức của họ chứ đâu thể quan tâm tới bất kỳ ai nhất là khi con người ta nghèo thì nghèo thật, khổ thì không ai bằng.

Đêm hôm đó, ôi cái đêm định mệnh. Bà Đoàn vừa sinh ra đứa con trai đầu lòng mà ở cái tuổi hiếm muộn ấy là một niềm hạnh phúc không đâu tả xiết. Một cơn đau dữ dội mang đến cuộc sống cho một đứa trẻ, đứa con mà có lẽ bà sẽ biết ơn cả đời vì niềm hạnh phúc sung sướng mà thiên thần nhỏ này đã mang đến. Thật không may khi bà nhận được tin con mình từ khi sinh ra đã mắc tim bẩm sinh, không chữa thì chết. Thế mới nói khi con họ đau là họ đau mà khi họ đã đau rồi thì họ chẳng còn thể nghĩ tới ai được nữa. Thế là số phận hai đứa trẻ bị tráo đổi, cuộc sống bị đảo lộn. Tội lỗi lớn! Tội lỗi lớn!

Không gian xung quanh trùng xuống hẳn đi. Những tiếng khóc thút thít. Tôi cũng cảm thấy ngạc nhiên. Tôi đến an ủi Đoàn Dương nhưng ai biết được chứ, người tôi lo hơn cả là Đăng Minh kia. Anh ấy sẽ như thế nào nếu nhận được tin động trời này. Tôi nghe, tim tôi nhói, anh ấy nghe rồi, anh ấy sẽ ra sao? Có lẽ sẽ đau hơn tôi... gấp vạn lần.

Đoàn Dương trông mạnh mẽ là thế nhưng anh cũng tức lắm, hận đến tận xương tuỷ. Đoàn Dương chẳng nói chẳng rằng, một mực bỏ đi trong hai hàng nước mắt đã tuôn rơi.

Tôi vào phòng, Đăng Minh còn đang bất tỉnh, bà Phương trấn tĩnh lại, theo ông Đăng ra về. Thôi được, cứ để bà ấy như vậy, khéo lại tốt.

Tôi gọi điện về nhà.

- Chị có đập đầu vào đâu không đấy? Trên tầng gọi xuống dưới tầng cho tốn tiền điện thoại à? - Nghe điệu bộ đã nhận ra ngay người bắt máy là thằng em trai Thiên Thiên đáng ghét của tôi rồi.

- Chị không ở nhà, bố mẹ hỏi thì bảo chị đang trong bệnh viện, Đăng Minh bệnh rồi.

- Ok, yêu thì nói luôn đi lại còn...

Lúc đó mới bốn giờ sáng, tôi nằm gục trên bàn, thiếp đi. Lát sau, Đăng Minh tỉnh dậy, thấy vết thương đã được băng bó, anh lại nhớ về vụ việc tối qua và ngạc nhiên hơn khi người đang ngủ gục trên bàn kia là Như Liên. Anh nhẹ nhàng bước xuống giường, áp sát mặt mình để nhìn rõ hơn khuôn mặt của người mình yêu khi đang say giấc ngủ. Đáng yêu, đáng yêu lắm! Đăng Minh đặt vội lên môi Như Liên một nụ hôn nhẹ nhàng, thuần khiết. Anh chỉ muốn cô ở bên cạnh thôi dù biết rằng anh thực sự không xứng đáng.

Khi tôi tỉnh dậy đã là sáu giờ, Đăng Minh vẫn nằm trên giường bất tỉnh nhân sự. Có thật là thế không? Khi bác sĩ vừa vào tới nơi hỏi thăm thì anh ta vực dậy ngay lập tức.

- Tỉnh lúc nào thế? - Tôi hỏi.

- Vừa tỉnh.

Vừa lúc, bà Phương, bà Đoàn và Đoàn Dương vào. Tôi khuyên họ không nên để Đặng Minh biết sự thật lúc này nhưng phản ứng của Đoàn Dương thực sự không thể chấp nhận được. Anh ấy tức giận lao vào phòng bệnh, túm lấy cổ áo Đặng Minh, lay mạnh.

- Cậu chính là nguyên nhân đúng không?

Tôi chạy vào ngăn cản, vừa gỡ được tay Đoàn Dương ra thì vết thương chưa lành của Đặng Minh đã chảy máu thấm áo. Đặng Minh rên rỉ kêu đau còn bà Đoàn thì vội kéo Đoàn Dương ra ngoài.

- Tất cả tại cậu ta không phải sao? Nếu mọi chuyện yên bình thì tôi sẽ không phải chịu cảnh nghèo hèn này rồi.

Một lời hỗn nói ra đều là tại người dương dục. Bà Đoàn xấu hổ lắm vì bà không thể ngờ rằng suốt hai mươi năm qua, rốt cuộc bà đã làm gì để nuôi nên một đứa trẻ như thế, bà đã làm sai cái gì để nhận lại những lời nói như vậy?

14. Chương 14: Sự Thật

Sau khi Đặng Minh được băng bó lại, tôi yên tâm ra ngoài để anh có thể nghỉ ngơi. Thấy tôi vừa ra cửa, Đoàn Dương vội kéo tay tôi. Trông thái độ của anh ta kia, thật đáng khinh bỉ.

- Buông ra!

- Em còn ở đây làm gì nữa? Chăm sóc Đặng Minh ư?

Đoàn Dương hết lời nói rằng Đặng Minh là người cướp đi hạnh phúc của mình mà không để ý nếu như anh không chịu khổ thì có lẽ anh đã cướp đi một sinh mạng rồi đây. Sống hai mươi năm khổ cực, trong đầu Đoàn Dương lúc nào cũng chỉ xuất hiện lợi ích của bản thân. Thật ích kỷ! Thật đáng khinh thường!

Đặng Minh ung dung ngồi trên giường bệnh, cầm chiếc điện thoại trên tay, trầm nghĩ: “Để xem đoạn băng ghi âm có còn không nào.”

Anh đinh ninh là mục đầu tiên của danh sách file nhưng không ngờ âm thanh ấy không phát ra từ Đoàn Dương mà lại là Như Liên. Tiếng khóc nức lên từ miệng cô và cả tiếng nước xối hoà làm một. Từng câu, từng chữ, Đặng Minh đều nghe rất rõ. Những lời ngọt ngào kêu anh mau tỉnh dậy với tình yêu thấm thiết khiến anh cười thầm trong tim.

“Như Liên, em chết với anh rồi.”

Một tiếng sập cửa khiến Đặng Minh giật mình. Đó là Đoàn Dương với đôi mắt như rực lửa giận dữ.

- Tất cả là tại cậu. Mọi chuyện đều bắt nguồn từ cậu.

Chiếc lọ hoa bị Đoàn Dương đập vỡ, bàn ghế đổ ụp ụp. Đặng Minh vẫn còn đau, bề ngoài cố tỏ ra can đảm.

- Tôi làm gì sai chứ?

Đoàn Dương nói ra sự thật. Người ta nói rồi, chính vì là sự thật nên mới càng khó tin. Ai mà tin nổi điều này cơ chứ? Nhất là đối với một quý tử tiền đô như Đặng Minh, cuộc sống của anh sẽ không dễ dàng thay đổi, lại còn quay như chong chóng thế này. Cho dù anh có khó tin đi chăng nữa thì sự thật vẫn là sự thật, không gì thay đổi được.

Đặng Minh còn trong cơn mê, chưa thể ngay lập tức hiểu ra vấn đề thì một cô y tá bước vào, đưa kết quả xét nghiệm ADN cho Đoàn Dương. Anh càng đắc chí hơn, tự tin đứng trước Đặng Minh mà nói.

- Giờ thì cậu đã tin chưa, chứng cứ rành rành ra đây rồi.

Đặng Minh luôn miệng lảm bảm rằng đây không phải sự thật nhưng anh muốn chối cũng không được nữa rồi.

Bóng ông bà Đặng bước vào, thấy tờ giấy xét nghiệm ADN thì ai cũng hiểu chuyện. Ông bà Đoàn cũng từ từ bước vào, mắt bà Đoàn đã ngấn nước. Bà không thể đợi thêm giây phút nào nữa để tới ôm đứa con trai ruột vào lòng, trao những yêu thương mà đáng lẽ đã phải được giữ từ hai mươi năm trước chứ không phải tới tận bây giờ.

- Mẹ ơi, không phải! - Đặng Minh hướng mắt về phía bà Phương.

Bây giờ thì còn gọi mẹ làm sao được nữa? Bà Phương thương lắm đứa con trai bé bỏng bà đã bao bọc trong suốt quãng thời gian qua.

- Mẹ thương con lắm nhưng mẹ không thể làm gì khác.

Tôi đứng ngoài cửa, nhìn cảnh tượng đau buồn ấy mà lòng xót lắm. Chẳng biết rằng cuộc đời rồi sẽ đưa đẩy Đặng Minh về nơi đâu.

Bây giờ thì ai về nhà nấy. Ông Đặng rất có cảm tình với cậu con trai mới, không hề ngổ ngược như Đặng Minh khi trước. Ngược lại, bà Phương lại cảm thấy vô cùng khó chịu.

- Này bà, còn căn hộ của Đặng Minh...?

- Căn hộ đó là tôi mua cho Đặng Minh, dù thế nào ông cũng không được lấy lại.

Đoàn Dương từ trước tới nay là người thông minh nhưng nham hiểm, biết bà Phương chưa chấp nhận mình, dỗ lời ngon ngọt.

- Mẹ, con biết Đặng Minh rất quan trọng với mẹ. Với lại công sinh thành không bằng công dưỡng dục, nếu mẹ muốn, chúng ta cứ coi như không có chuyện gì, quay trở lại như ban đầu. Vậy là xong!

Người như Đoàn Dương thì biết gì về công sinh thành với công dưỡng dục, không ngờ sẽ có ngày những từ ấy lại phát ra từ cái miệng dơ bẩn của anh ta. Những lời ấy vốn toàn là dối trá, khó tin được nửa chữ.

- Làm sao như vậy được! Con chính là công tử họ Đặng chúng ta, có phải đơn giản vứt bỏ như vậy đâu. - Ông Đặng chen ngang.

Đợi Đoàn Dương lên phòng, ông Đặng tức ra mặt, mắng mỗ.

- Bà làm sao vậy? Con trai chúng ta đã chịu khổ biết bao nhiêu năm, giờ chúng ta phải biết quý trọng nó, bù đắp bảo vệ và nó đã phải trải qua chứ.

Nghe tới đây, Đoàn Dương đã yên tâm rằng sẽ có người chống lưng cho mình.

Đặng Minh còn ốm, bệnh cũng chưa khỏi hẳn, bà Phương ngày ngày lo lắng nhưng không làm sao thoát khỏi vòng vây vệ sĩ do ông Đặng phái cử.

Ông Đặng mới đưa con trai về nhà đã hỏi han xem phòng ốc thế nào, có thoải mái không. Xem ra quan tâm cậu này lắm. Như vậy chỉ làm Đoàn Dương càng đắc chí thêm thôi.

Tôi ở lại chăm sóc Đặng Minh để hai bác về nhà nghỉ ngơi. Một lát sau thì anh ấy tỉnh lại. Gạt cốc nước tôi vừa rót, Đặng Minh cứ loay quanh hướng mắt tìm xem ba mẹ mình đâu cả rồi. Tôi chỉ muốn hỏi tại sao anh lại hỏi những câu vô ích như vậy. Anh hãy chấp nhận sự thật đi, thật sự không còn cách nào khác nữa đâu.

Tôi ngồi cạnh anh.

- Thật ra, Đặng Minh à, tôi... em biết anh chưa thể chấp nhận được sự thay đổi này như anh nghĩ lại đi, anh không muốn tin có được không.

Không muốn nghe – đó là tất cả những gì Đặng Minh muốn nói. Tôi khuyên tới khuyên lùi đều không được. Tôi làm gì bây giờ đây?

Giờ ai về nhà nấy rồi, chỉ còn Đặng Minh là kiên quyết ở lại căn hộ bà Phương mua cho, khiến gia đình lại trở nên lộn xộn.

- Con mau về nhà đi, còn ở đây ăn bám người dưng à?
- Tôi không về, có thể nào tôi cũng không về. Đó không phải nhà tôi.

Biết rằng anh chưa thể ngay lập tức chấp nhận sự thật này nhưng chưa bao giờ tôi thấy Đặng Minh quá đáng tới như vậy và cũng chưa bao giờ tôi thấy ghét Đặng Minh tới vậy. Anh có ngoan cố ở đó thì cũng chẳng giải quyết được gì đâu. Bây giờ, mọi người không chấp nhận bất cứ thứ gì ngoài tờ giấy xét nghiệm ADN.

Hôm ấy là ngày cuối cùng Đặng Minh còn ở viện. Và thời điểm ấy đã đến. Tám giờ tối, Đoàn Dương vào phòng bệnh trong khi tôi đi lấy nước cho anh uống thuốc. Đặng Minh ngạc nhiên không hiểu anh ta còn tới đây làm gì nữa.

- Tôi thăm cậu không được à?

Đoàn Dương nhếch mép cười, nói tiếp: “Chỉ còn bốn tiếng nữa thôi, màn cá cược của chúng ta kết thúc rồi.”

- Sao cậu lại như vậy chứ? Như Liên là một cô gái rất tốt kia mà.
- Ủ, cô ta tốt. Tôi yêu cô ta thì được gì chứ? Bây giờ, tôi là người có tiền, tôi muốn sao chẳng được.

Cách cư xử của Đoàn Dương thật không ra gì. Có tiền thì đã sao, mua nổi trái tim một con người không? Nếu khi mua được thì xin đừng đem tiền ra mà ra vẻ mình oai, thích chà đạp lên người khác. Người như thế thật không bằng gì súc vật vì ít ra chúng còn biết yêu thương đồng loại của mình.

- Cậu biết không, người đánh cậu hôm đó là quân của tôi. Xin lỗi nha, lỡ tay rồi!

Không chấp nhận được nữa. Tôi vô tình nghe hết cả câu chuyện, nhẹ nhàng bước vào, kéo Đoàn Dương quay lại và hất thẳng cốc nước vào mặt anh ta. Trong khi cậu ta còn choáng váng vì nước dính vào mắt thì tôi gạt chân một phát là Đoàn Dương đã ngã quỵ xuống đất. Kết thúc là một cái tát đau điếng giữa mặt. Thật xứng đáng với những gì cậu ta làm.

- Tôi cũng chỉ “lỡ tay” thôi. - Tôi cố ý mĩa mai.

Anh ta không cần nhần nhện nữa rồi vì tôi đã chính thức đá anh ta ra khỏi cuộc đời tôi. Anh thua rồi, Đoàn Dương!

Đặng Minh khoái chí lắm, anh đứng dậy, kéo tay tôi lại.

- Em thật giỏi!

Rồi anh kéo tôi vào lòng, đặt lên trán tôi một chiếc hôn nhẹ nhàng nồng ấm. Đã lâu rồi tôi chưa nhận được cảm giác yêu thương đến thế. Coi như tôi đồng ý làm bạn gái anh rồi.

15. Chương 15: Yêu Thương - Ta Là Một

Ngày xuất viện của Đặng Minh cũng là ngày đầu tiên mối tình thứ hai của tôi chớm nở. Thực ra, nó ấp ủ trong tôi đã qua lâu tới nỗi tôi không thể đợi thêm bất cứ giây nào để nói lời yêu anh. Nó không phải tình yêu đầu tiên nhưng nó sẽ là tình yêu đẹp nhất, tình yêu đích thực mà có lẽ cả đời này tôi không từ bỏ.

Mọi chuyện đều ổn, chỉ ngoại trừ Đặng Minh. Anh cứ khư khư giữ lấy căn hộ không được phép là của mình. Tôi đã phải tốn bao công sức mới ép anh ấy về ngôi nhà thật sự.

- Đúng là chật chội, người ta chịu đựng kiểu gì mà hay vậy? - Đó là điều đầu tiên anh nghĩ khi vừa bước chân vào nhà.

Căn phòng chỉ bằng một nửa, những món ăn thì tầm thường, mọi thứ thật khác lạ và không xứng đáng để được Đặng Minh đụng tới. Chỉ sau một ngày, anh đã không chịu đựng nổi, mang hết đồ đạc đi theo, không dấu vết.

- Anh đi học sớm làm gì, còn mang cả vali nữa chứ?

- Anh không sống nổi ở căn nhà đó nữa, anh rất muốn hoà nhập nhưng điều này khó hơn anh tưởng.

Ngay lúc ấy, Đoàn Dương bỗng nhiên bước vào với một bộ quần áo có lẽ chỉ có người tinh mắt mới nhìn ra chúng là hàng hiệu. Đằng sau, chủ tịch Đặng cùng với cô giáo chủ nhiệm bàn bạc chuyện gì đó. Sau mấy lời giới thiệu, lớp vang lên hân hoan và tôi thấy hơi khó chịu về điều đó.

- Thì ra cũng chỉ là con rơi, còn rớt.

- Đúng là giới hạn con người, chẳng ai biết trước điều gì.

- Mất bao nhiêu công dụ dỗ, cuối cùng lại thành ra thế này.

Anh ấy thật sự rớt giá thảm hại tới vậy sao?

Đặng Minh không chịu về nhà, rốt cuộc tôi phải làm sao mới được đây? Cuộc đời luôn xoay tròn, ta không thể làm gì khác ngoài việc xoay tròn theo nó và một lúc nào đấy, khi tìm được một thứ để bám chắc thì dừng ngoái lại. Hãy thích nghi với cuộc sống hiện tại đi anh! Em hiểu mà!

Đặng Minh về nhà, lời đầu tiên anh nói là xin lỗi. Có phải từ trước tới nay, đây là lần đầu tiên anh nói ra điều đó không? Nếu đúng thì hãy bắt đầu học cách cảm ơn và xin lỗi ngay từ bây giờ đi.

Chiều ấy, tôi vừa ra khỏi cổng trường thì thấy Mạc Trinh đi ngay phía trước. Tôi dừng cảm là thế như trong chuyện bạn bè có liên quan tới vấn đề tình cảm thì thật khó mở lời. Đang suy nghĩ vẩn vơ, tôi nghe tiếng Mạc Trinh kêu lên bất chợt. Cô ấy đang ôm đầu gối, hình như đau khớp thì phải.

- Mạc Trinh, cậu có sao không? Để mình đỡ cậu đây. - Tôi vội vàng chạy tới.

- Không hiểu sao nữa, đau mấy ngày nay rồi, đau không dứt.

Không phải chứ, triệu chứng ban đầu của ung thư xương, không thể nào, mình mắc cảm quá rồi, tôi nghĩ.

- Bác sỹ, tôi có bị sao không ạ?

Mặt bác sỹ tỏ ý không vui vẻ gì, thêm chút ái ngại, pha cảm giác khó nói.

Thấy Mạc Trinh vừa ra ngoài, tôi chạy đến ngay. Tôi liên tiếp hỏi những câu mà có lẽ với vẻ mặt đờ đẫn, cô ấy không trả lời được.

Tớ theo dõi Mạc Trinh hơn tuần nay rồi, cậu ấy gầy đi hẳn, mặt mày xanh xao, hình như dạo này, cậu ấy ăn ngủ không tốt lắm. Hôm nay lại sốt cao tới nỗi phải xuống phòng y tế nằm gần cả buổi. Không hiểu tại sao nhưng tôi cảm thấy bất an quá, không lẽ những gì tôi nghĩ có khả năng trở thành sự thực ư?

- Cậu tỉnh rồi à, đã hơn một tiếng rồi đấy.

Mạc Trinh vực dậy.

Mạc Trinh: Cậu... Cậu có yêu Đặng Minh không?

Tôi: Sao cậu lại hỏi thế?

Mạc Trinh: Nói đi, chỉ thế thôi.

Tôi: Có! Yêu rất nhiều.

Mạc Trinh: Nhiều bao nhiêu?

Tôi: Nhiều hơn cậu tưởng.

Mạc Trinh gạt đầu lia lịa, vài giọt nước mắt đã ướt ướt vương trên hàng mi. Rồi cô lấy ra từ trong túi một tờ giấy, đưa tôi xem. Từng chữ, từng chữ lọt vào tâm mắt, nhảy xuống tim, đánh rơi từng nốt buồn trên lồng ngực. Nguy cơ mắc ung thư xương, thật vậy sao?

Mạc Trinh ngày càng khóc to hơn, tiếng nấc vang khắp cả căn phòng nhỏ. Tôi đứng hình, không còn nói được thêm lời nào nữa.

Tôi: Tại sao giờ cậu mới nói? Mình thấy triệu chứng của cậu hơn nửa tháng nay rồi.

Mạc Trinh: Nói với cậu thì được gì, mình xác định rồi, dù sao cũng phải chết.

Mạc Trinh khóc mãi, rồi nắm lấy tay tôi, mong muốn hoàn thành tâm nguyện trước khi chết.

- Mình yêu Đặng Minh. Mình muốn yêu và được yêu một lần.

Tôi thần thờ, trong chốc lát, tôi đã đưa ra một quyết định mà tôi tự mình cho rằng nó tốt, nó sẽ giúp Mạc Trinh quá khỏi căn bệnh này ít nhất là trong tâm hồn cậu ấy. Tôi sẽ đi du học, tôi hi sinh vì Mạc Trinh nhưng tôi không dám đảm bảo rằng Đặng Minh cũng hi sinh giống như tôi.

Chỉ còn hai ngày nữa thôi, tôi sẽ không còn ở lại đây bao lâu nữa, không còn ở cạnh Đặng Minh và yêu anh ấy nữa. Việc đầu tiên tôi phải làm là nói lời chia tay với Đặng Minh nhưng làm sao được đây, tôi có can đảm tới vậy không?

Về tới nhà là ba mắng, ăn cơm cũng không yên.

- Ba à, hôm nay ba gọi Đặng Minh lên nói chuyện gì ạ?

- Nó chưa mách con sao?

Chưa gì mà ba có thể nói xấu còn rể tương lai rồi. Nhưng mà tương lai của mình và anh ấy, liệu có tới không? Nghĩ vậy, tôi im lặng, không nói thêm gì nữa. Nói và nghĩ tới anh nhiều quá không phải cách tốt để quên đi một người.

- Ba à, còn đổi ý rồi, còn muốn đi du học.

Ba tôi thuyết phục tôi mấy ngày nay rồi. Ở trường cũng có thêm hai chục sinh viên như thế nữa nhưng có lẽ vì đợt thi trước, Đặng Minh đứng chót nên không được chọn. Không hiểu sao lại có Đoàn Dương, một là cậu ta dùng tiền, không có khả năng thứ hai và khả năng mang tên “thứ ba” tuyệt chủng rồi. Có phải ba muốn chia rẽ tôi và anh không? Sáng nay còn không biết là nói chuyện gì nữa, tôi chỉ nghe lén bố mẹ, không rõ thực hư.

[Đặng Minh: Dạ, thưa thầy, em tới rồi ạ!

Ba tôi: Vào đi, ngồi đi!... Chắc cậu cũng xem qua danh sách du học rồi, buông tay con bé ra, để nó đi đi.

Đặng Minh: Cháu rất ủng hộ cô ấy nhưng vấn đề đi hay ở là do Như Liên quyết định, là quyền của cô ấy. Cháu khó can dự.

Ba tôi: Tôi nói rồi, cậu thẳng thừng chia tay với nó, vậy là xong.

Đặng Minh: Cháu không thể, cháu xin phép.]

Quá đáng! Tại sao ba lại làm như vậy chứ? Nhưng mà... trong hoàn cảnh bây giờ, không phải để anh ấy nói chia tay sẽ tốt hơn sao. Mất tôi nhìn sâu về một hướng, cảm giác bất an không ngừng lại. Hu hu!

Hôm sau, tôi cùng Đặng Minh đi học, tiện thể nói chuyện đôi chút.

- Hay là em nhường anh cho Mạc Trinh nhỉ.

- Anh có phải món đồ đâu mà em muốn nhường cho ai cũng được. Kể cả làm chó thì cũng phải có quyền chọn chủ chứ.

Anh ấy lúc nào cũng vui tính như thế, hay dùng lời lẽ lấy lòng người khác. Và lúc nào cũng hết mình yêu chỉ một người con gái. Mẫu người vừa phóng khoáng, vui vẻ, chung tình như thế, bao giờ tôi mới tìm được người thứ hai.

Chúng tôi còn hẹn nhau ngày mai sẽ tới nhà anh ăn cơm. Đồng ý thì dễ, nhưng trốn ba mới khó, dù sao thì ngày mai, mẹ cũng đi chơi cùng với mấy cô trong cơ quan rồi.

- Như Liên, trưa mai, con nhớ nấu cơm cho ba và Thiên Thiên đấy.

- Không, chị ấy nấu dở lắm, con không ăn đâu. - Đứa em trai tôi đây mà, nó lại lên giọng sỉ nhục tài nấu nướng của chị nó rồi.

- Chị có nấu ngon thì em đừng hòng mà ăn. Chị nói cho em biết, bạn gái Ngọc Nhi của em chưa chắc đã biết nấu cơm đâu.

Tôi lặng vài giây rồi cố mở lời: “Ngày mai, con qua nhà Đặng Minh ăn cơm, không về kịp mất.”

Nhìn vẻ mặt của ba bây giờ, tôi đoán ngay ra được kết quả sẽ như thế nào rồi. Chắc chắn là “Không”, có khi ba còn hào phóng, khuyến mãi thêm năm chữ “Đi thì đừng có trách”.

- Ngày mai, ba ở nhà, con bước ra ngoài một bước thì chết với ba.

Cố gắng vô ích thôi!

Tôi lên phòng, gọi điện thông báo ngay tin xấu. Liều một lần cho biết. Cảm giác liều và cận kề cái chết từ bé tới giờ tôi chưa từng trải. Bây giờ là thời điểm thích hợp rồi.

Sáng hôm sau, tôi xuống nhà từ sớm cốt để chứng minh rằng mình còn ở nhà và không là cà. Đúng như dự đoán, ba tôi phục sẵn trên ghế, mặt mày nghiêm túc như lính cai ngục, quyết tâm không để tôi thoát khỏi “tình cảnh tù đầy những chiến sĩ cách mạng”. Sao thấy mình cao cả quá. Bây rồi, lại tự mình đi đánh trống lảng mình mới hay chứ.

Tôi lượn mấy vòng trong phòng, tay cầm điện thoại, chỉ chờ Đặng Minh nhấn lại cùng bàn “kế hoạch tác chiến”. Thôi được rồi, có cửa nào thì mình trốn cửa ấy. Nhưng trèo rào, vượt tường đều không được cả thế nên tôi mới phải nhảy qua lan can vào nhà hàng xóm. Đời như mơ, nhà hàng xóm đi vắng cả, chỉ để lại con chó giữ nhà. Đời không như mơ, con chó không ngủ, nó xông ra, đuổi tôi trèo cổng bạt mạng. Số may, không bị cắn là tốt rồi.

Tôi vừa nhảy khỏi cổng nhà hàng xóm thì Đặng Minh đứng ngay phía trước. Tôi và anh đứng mỗi người một bên cổng nhà tôi. Tôi nhảy anh nhìn vào trong nhà, thấy khuôn mặt bố tôi đang thếp, mắt mở to, trực sẵn ngoài đường.

1... 2... 3... Chạy!

16. Chương 16: Chia Tay, Em Yêu Anh - Mọi Thứ Nay Đã Kết Thúc

Papa tôi chạy theo nhưng không kịp, hai đứa đã nhảy lên xe chạy từ bao giờ. Tôi đến nhà Đặng Minh, ba mẹ anh rất vui vẻ chào đón, lại khen tôi hết lời, ngưỡng quá. Nhưng mà vui!

Tôi vào bếp, tuy tài nấu nướng có giới hạn, giúp bác Đoàn làm mấy công việc lật vớt. Một bữa cơm thật hoàn hảo. Có lẽ tôi đã có được kỷ niệm cuối cùng đáng nhớ nhất.

Ba tôi nháy má, lần này là lần thứ mấy rồi. Tôi xin phép ra ngoài nghe điện thoại. Vừa mở máy, giọng ba tôi sang sảng.

“Trốn ngoạn mục nhỉ, còn chưa chịu về à?”

“Ba, xúu nữa con về ngay mà.”

“Về nhanh đi, Thiên Thiên nó đang kêu chết đói đây này.”

Tôi vào giục Đặng Minh, tôi vội chào hai bác rồi ra về. Ba tôi đứng ngay ngoài cổng mai phục, cầm roi trên tay chỉ chờ tôi về đến cổng là xử một trận nhớ đời.

“Anh mau về đi, ba em đánh đau lắm đây”, tôi nhắc.

“Không được! Thế này đi, em dắt xe, anh đi trước, có đánh thì cũng đánh anh đầu tiên mà”

“Anh chịu bị đánh có được không đây?”, tôi nghi ngại hỏi.

Đi gần tới cổng, ba tôi nhìn thấy, chạy ngay ra thì Đặng Minh đang hai tay nói: “Bác ơi, bác hạ phi đao xuống đi mà, ta từ từ nói chuyện.”

Ba tôi đương nhiên không nghe, đuổi đánh, thét mắng Đặng Minh hết lượt. Tôi bỏ xe, chạy đến giải vây cho anh. Dùng karate né một lúc là ba sẽ mệt thôi. Khi cả hai đã mệt rã rời, tôi cũng vào được nhà, ngồi bịch xuống sofa. Bây giờ là chiều “võ mồm”.

“Ba à, còn mệt lắm rồi, không còn sức chơi mèo vờn chuột nữa đâu”

“Ba cũng đâu có dỗi hơi”

“Con đến nhà Đặng Minh ăn cơm cũng như ra ngoài ăn cơm thôi, ba nghiêm trọng quá rồi”

“Lại còn không sao, ba với Thiên Thiên phải ăn mì gói kia kìa”

“Con không nói nữa”, tức chết rồi mà.

Vé máy bay cũng đặt rồi, tôi sẽ qua Mỹ vào chuyến sáng mai, mọi chuyện sẽ êm xuôi cả thôi, chỉ cần Đặng Minh không biết. Tôi cũng tự mình cảm thấy chuyện này xảy đến thực sự rất đột ngột nên gọi điện nói trước với Khánh Tôn một tiếng, có khi cậu ấy giúp được gì.

“Alo, Khánh Tôn à, mình Như Liên đây”

” Hả, Như Liên, cậu gọi có chuyện gì?”

“À, chuyện nhỏ thôi, cậu giúp mình được không?”

Thứ nhất, tôi chỉ muốn Đặng Minh không biết. Thứ hai, nếu anh ấy có biết thì hình ảnh tôi trong anh ấy cũng đã lên máy bay qua Mỹ rồi. Thứ ba, nếu vì tình yêu mà anh nghĩ quẩn thì phải luôn có người bên cạnh nói thật nhiều điều xấu về tôi để anh quên đi tất cả mọi thứ, mọi kỷ niệm. Cứ để anh sống trong thù hận, có khi lại tốt.

Khánh Tôn có giúp nhưng cậu ấy giúp theo cách khác. Nói thật với Đặng Minh về chuyện đi du học của tôi và nói rằng anh ấy đã quá muộn để tìm được tôi. Nhưng thật sự, “Hoá ra em vẫn ở đây”. Phản ứng của Đặng Minh không có gì khác lạ, lấy tiếng quát Khánh Tôn một trận ra hồn.

“Cậu biết Như Liên đi du học mà không nói với mình, cậu muốn giết mình hả?”

“Mình không muốn giết cậu, cũng chẳng có ý định gì cả, chỉ là Như Liên lo cho cậu, không muốn cậu khổ sở nín kẻo cô ấy lại thôi”

“Cậu nghĩ mình sẽ nín kẻo cô ấy à, mình luôn ủng hộ cô ấy kia mà”

Khánh Tôn thú nhận rằng tôi vẫn ở nhà rồi còn rất long trọng báo cho tôi biết cả câu chuyện như trên. Nghe xong, tôi cũng rất buồn, không muốn rời xa anh một chút nào cả nhưng người ta nói rồi: trở trêu như đời, hiển nhiên như đời. Tôi chạy vội xuống nhà, dặn trước ba tôi: “Ba, lát nữa Đặng Minh có đến tìm thì ba nói con đi du học rồi nhá”.

Ba mẹ tôi nghe xong chẳng hiểu gì, cứ một mạch đình ninh tôi và anh đã chia tay. Còn người khiến chúng tôi chia tay thì đang yên ổn rồi. Tôi không có ý định sẽ kể cho Mạc Trinh nghe lịch trình của tôi vì chính tôi cũng cảm thấy trong lòng rất khó chịu, trở nên ích kỷ hơn bao giờ hết. Tôi đã chia sẻ nhiều thứ rồi và không muốn chia sẻ thêm nữa. Bây giờ Mạc Trinh không chỉ là rào cản giữa tôi và Đặng Minh mà còn là một bức tường rắn chắc ngăn cách tôi và cậu ấy.

Đặng Minh đúng thật tới nhà tìm tôi và những lời tàn ác tôi dặn ba vừa rồi đã được thốt ra cửa sâu vào tim anh.

“Cháu không tin, chuyến bay của cô ấy vào ngày mai cơ mà. Xin bác cho cháu gặp Như Liên một chút thôi. Cháu xin bác!”

Ba tôi kiên quyết lắm, để mặc anh đứng ngoài. Cơn mưa xối. Tôi đứng trên sân thượng nhìn anh đứng chôn chân dưới mưa, thất thểu đi trong mưa. Trái tim tôi quặn lên đau không ngớt và tôi tin cảm giác của anh bây giờ cũng không khác tôi là mấy.

Tôi nhìn theo bóng anh vật vờ đến quán rượu đầu ngõ, tôi lập tức gọi cho Khánh Tôn. Một lúc sau, Khánh Tôn có mặt ở bar, nhìn thấy Đặng Minh dốc vào miệng một chai rượu, cổ họng cứ ừng ực không ngừng.

“Cậu mau về nhà đi, mang rượu ra không giúp cậu quên đời đâu”

“Mặc kệ! Muốn quên đời, chỉ cần chết đi là xong”, Đặng Minh giọng lè nhè, người đầy mùi rượu, vung tay ra khoảng không trung trước mặt.

“Cậu chết cũng được, nhưng không phải ở đây”, Khánh Tôn vừa nói vừa kéo Đặng Minh ra khỏi, đưa anh về nhà.

Đời như thế vốn là phải quên, quên không được thì phải cố mà chịu, chịu không được thì đem ra mà khóc, mà nhớ, mà thương. Đến khi chết rồi, không còn nhớ gì được nữa, lúc ấy mới biết thế nào là tiếc.

“Cho dù anh không phải là mối tình đầu nhưng anh là tình yêu thực sự, là tình yêu đẹp nhất, là tình yêu vĩ đại mà em có muốn cũng không quên được. Một khi em đã hứa rằng sẽ mãi yêu anh thì em nhất định sẽ mãi yêu anh”

Sáng hôm sau trở nên thanh tĩnh mà trong sáng lạ thường. Tôi ra xe chuẩn bị đến sân bay. Đến một nơi không có anh, không có tình yêu của anh, cảm giác sẽ khó chịu tới nhường nào. Có những lúc tôi nghĩ có phải tôi đã quá yếu đuối mà suốt suốt quá không? Hay là tôi si tình đến mức điên mất rồi? Chắc là tôi điên rồi, điên tình, điên vì tình.

Khánh Tôn rất có trách nhiệm, biết tôi còn lo lắng cho Đặng Minh rất nhiều nên đã báo cáo hết mọi thứ, để tôi luôn ở trong tình trạng cập nhật thông tin (update information - lâu lâu muốn nói tiếng anh một xíu, hi hi). Cuối cùng Khánh Tôn cũng thành công trong việc thuyết phục Đặng Minh đi học trở lại rồi. Nhưng cậu ấy làm đúng ý tôi quá, nói xấu tôi không còn mặt mũi gì nữa, lại còn nói lại với tôi rằng: “Mặt mũi của cậu dù sao cũng không ở đây nên không cần lo”.

Cuộc sống mới bây giờ thực sự rất tốt tuy tôi thiếu đi một thứ gì đó vô cùng quan trọng nhưng như thế cũng tốt rồi. Tôi không cần gì nhiều, chỉ cần học xong mấy năm nữa rồi về nước, tìm lại anh. Nếu anh đã yêu và lấy Mạc Trinh làm vợ rồi thì OK, ta làm bạn. Nhưng ngược lại, anh vẫn đứng một góc định mệnh chờ tôi thì bản thân tôi sẽ không kìm lại được. Chạy tới ôm anh, yêu anh thêm lần nữa, chạy tới hôn anh, trọn bên anh cả đời.

Thấm thoát đã mấy năm, bây giờ nhìn lại mới thấy thời gian trôi qua nhanh quá, không đợi một ai. Tôi ra trường rồi, đặt vé máy bay về nước rồi, gặp lại ba mẹ rồi. Nơi này khác quá. Tôi tình cờ gặp Khánh Tôn ngay trước cổng công viên. Có nhiều điều để nói lắm.

“Cậu dạo này sao rồi?”, tôi bắt lời.

“Khỏe, cậu cũng thế phải không?”

“Ừm, Mạc Trinh và Đặng Minh sao rồi?”

“Khỏe, Đặng Minh và mình mở một công ty được hơn năm nay rồi, còn phải kiếm tiền cho Mạc Trinh chữa bệnh nữa chứ”

“Vậy sao rồi?”

Khánh Tôn dẫn tôi đến bệnh viện, nơi Mạc Trinh đang nằm dưỡng bệnh. Tôi chỉ dám ghé vào qua khe cửa, Mạc Trinh đang cười đùa vui vẻ lắm, bên cạnh là Đặng Minh đang cười rất tươi.

“Anh mau đưa sữa cho em”, tiếng Mạc Trinh vọng ra.

“Không đưa đấy, em làm gì được”

Tôi ngoảnh qua Khánh Tôn: “Thôi, mình không vào nữa đâu, để khi khác cũng được”

“Như Liên!”, Khánh Tôn cố tình gọi tôi thật to.

Đặng Minh nghe tiếng chạy ra ngoài, Mạc Trinh cũng theo phản xạ quay ra. Anh nhìn tôi, tôi chỉ nhìn anh được mấy giây rồi cúi gằm mặt nhưng miệng bất giác nói.

“Lâu rồi không gặp”

Tôi không thích không khí yên tĩnh mà, nó khiến con người ta cảm thấy lạc lõng, hai năm bên Mỹ đã dạy cho tôi điều đó.

“Ừm, lâu quá rồi, em không thay đổi gì cả”

“Anh cũng thế... thật ra là có rất nhiều thay đổi đấy”

“Khánh Tôn, cậu giúp mình coi sóc Mạc Trinh một chút, mình cần đi nói chuyện”

Anh tiến đến nắm lấy bàn tay tôi đang run run, kéo tôi ra ngoài.

“Anh có chuyện gì?”

“Làm hoà đi, anh rất nhớ em!”

Câu chuyện chỉ đến thế là kết thúc được rồi, chỉ cần anh nhớ tôi, muốn tôi quay lại thì sao cũng được, tôi sẽ ngay lập tức đồng ý. Tôi cười, anh cười, chúng ta cùng nắm tay nhau.

“Anh đừng bao giờ buông tay em ra nữa nhé”

“Chỉ cần em không chạy, anh sẽ không để em trốn thoát”

Câu chuyện tôi kể có thể không đi về đâu, có thể chỉ chốc lát mà nhanh chóng kết thúc. Trong truyện, hai năm trôi qua rất nhanh, gặp lại cũng chỉ vài phút, nói được vài câu, nắm tay một cái là làm hoà. Vốn cuộc đời không thể như vậy nhưng đối với tôi, trải qua thời gian lâu như thế, tôi cũng chỉ muốn kể trong vài phút, để cảm giác tôi cùng anh đến thật nhanh. Chỉ cần là kết thúc có hậu, không cần tâm trạng phải dày vò tới rồi bời, tôi vẫn sẽ chỉ kể nhiều đó thôi. Chỉ cần mọi người biết chắc chắn sẽ có một ngày mà tôi và anh cùng gọi là “Ngày ta thuộc về nhau”.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngay-ta-thuoc-ve-nhau>